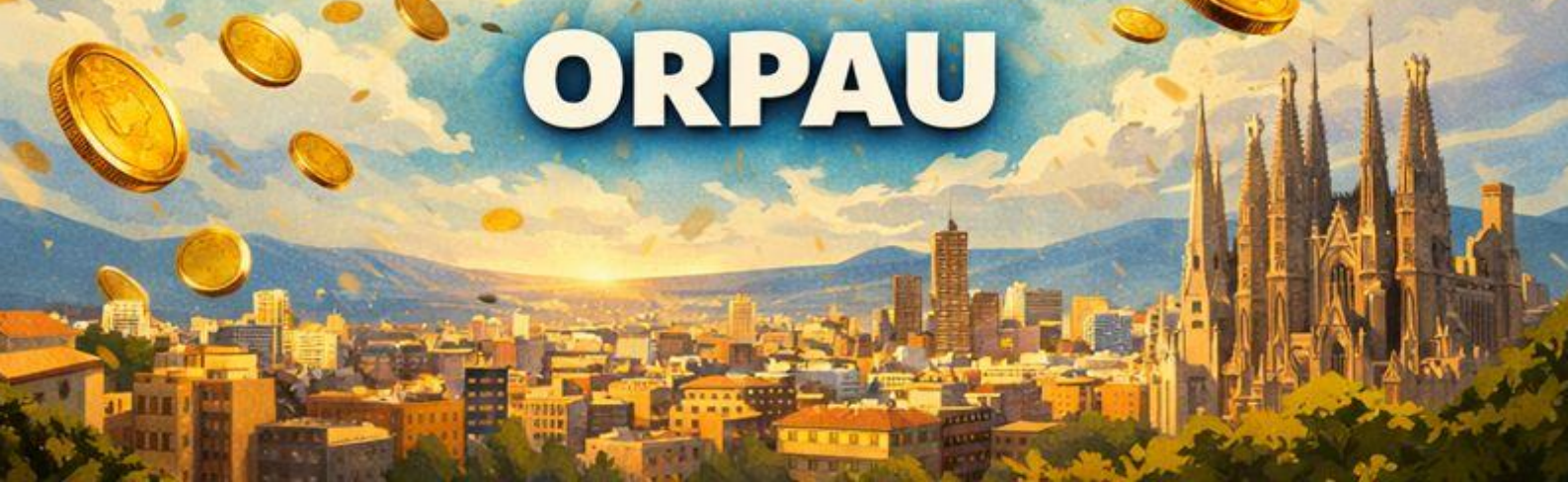

COTXE GROC

ORPAU

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT

© 2023 ORPAU.

El contingut de **COTXE GROC!** està protegit per drets d'autor.

Es permet la compartició sense finalitat comercial sempre que se citi l'autoria i no es modifiqui el contingut.

Per a qualsevol altre ús, cal autorització prèvia.

PERSONATGES

ORIOR

SÉRATE

OLGA

NANDO

IBIB

HEREU

PORINT,
el cíclop

TRÍADA

XIULADORS

CAPÍTOLS

1. EL SEGREST
 2. DESCOBRINT LA LLEGENDA
 3. ELS QUINZE I UN RESCAT...
 4. PORINT, UNCÍCLOP TAFANER... DE
PELL FINA
 5. PAS A PAS
 6. UN PASSADÍS FOSC, FOSC
 7. L'IBIB I ELS XIULADORS
 8. LA TRÍADA
 9. EL PRIMER PONT... EL PRIMER
SACRIFICI
 10. EL SEGON PONT... I L'OMBRA
 11. UNA RETROBADA MOLESTA
 12. LA TERCERA CLAU
 13. L'ARCA... I L'HEREU
 14. ESCAPEM DE LA MUNTANYA
 15. TORNEM A LA NORMALITAT
- EPÍLEG

1. EL SEGREST

Em dic Oriol i tinc quinze anys, i si estàs llegint això és perquè vaig veure un cotxe groc i vaig fer el que no havia de fer. Però abans d'arribar aquí, deixa que em presenti. Soc alt i prim, de cabells rinxolats —tot i que sempre els duc curts— i foscos. Ser porter de futbol és una de les meves grans passions; a part dels videojocs i la informàtica, els videojocs i llegir, els videojocs i les matemàtiques, els videojocs i les excursions, els videojocs i... bé, suposo que ja us feu una idea, oi?

Un cop presentats, anem per feina, que és tard i vol ploure (que consti que això no ho dic jo, és cosa de ma mare, l'Olga; amb qui no us hauríeu de ficar si no voleu sortir escaldats. És molt bona persona, sí, però millor no buscar-li les pessigolles... Sota el somriure i les ulleres s'hi amaga un orc a punt per mossegar. Us ho juro!).

A veure, de tot això de la llegenda urbana en vaig sentir a parlar a l'institut, durant la setmana de Carnestoltes. El meu amic Nil era qui ho explicava; encara que ja us puc dir que no em vaig quedar ni amb la meitat del que deia, perquè per allí corrien un munt d'elfs, nans i orcs (la temàtica del Carnaval era *El senyor dels anells*) i, és clar, jo estava més atent al ridícul que feia la penya que no pas a la teatral xerrameca del Nil.

És molt amic meu, sí, però fa molta mandra quan explica res, perquè exagera moltíssim i utilitza tot el cos per fer-ho, i al final ja no saps si el que explica és una pel·li o la realitat... i desconnectes. En fi, que suposo que per això, per no ser tot orelles, em trobo on em trobo... o ens trobem, millor dit, perquè sense voler-hi vaig involucrar el meu pare —en Nando (breu descripció: alçada normal, corpulent, cabells curts canosos i ulleres. I una mica coix quan li fa mal el genoll dret... artrosi, segons els metges). Igual que la mare, és un tros de pa... sempre que no li toquis el voraviu.

Bé, com deia, la xerrameca del Nil rondava al voltant d'una d'aquestes llegendes urbanes: rumors sobre coses estranyes que passen en una ciutat, que sents i no saps d'on venen, però expliques igual, perquè t'importa ben poc si són veritat o no. I com que no recordes ni la meitat del que t'han dit, t'inventes el que vols; però no passa res, perquè mai hi ha testimonis que puguin dur-te la contrària.

En aquest cas, la llegenda urbana en qüestió era la del cotxe groc. Ximple, oi? Veure un cotxe groc i cridar que l'has vist, perquè si no el cotxe et persegueix i et du de festa... o alguna cosa així deia el Nil; aquest és el cas que li vaig fer. Vagament, també recordo alguna referència a un joc infantil per a quan vas de viatge i els pares et volen tenir distret, perquè no preguntis cada minut: *quant falta?*

Doncs això, que aquest matí anava cap al futbol amb el pare, perquè havia de signar no sé quina història de la fitxa, quan en vaig veure un... un cotxe groc, vull dir. Potser no era gaire espectacular ni un súper últim model, la veritat, però el seu groc cantava com un canari. I com que havia sentit les campanes del que explicava el Nil i no tenia gens de ganes d'anar a cap festa, vaig deixar anar:

—Cotxe groc!

De l'ensurt el pare gairebé cau a terra.

—Però què has fet?—El pare es va posar supernerviós i es va agafar el cap amb les mans, com si jo hagués matat a algú o alguna cosa semblant.— T'has begut l'enteniment? És un simple taxi, que no ho veus?

—Un taxi?, però què dius?

—El que has sentit, un taxi!

Me'l vaig mirar flipant. A què venia aquella empenyamenta?

—Ei, para, que només és una broma, cotxe groc, ja saps...

I aquí arriba el despropòsit.

—No, no, no! No l'has pogut veure! No! —cridava com un boig. Tothom al voltant ens mirava. Quina vergonya—. No saps què has fet! És un taxi!

—Ei, pren-t'ho amb calma, que només és un joc! —Semblava que li anava a donar un *xungo*, de debò.— Es pot saber quina mania tens amb els taxis?

El pare em va agafar pel braç.

—Vine, hem de marxar. Ara mateix.

Estava alteradíssim. No exagero: de debò que em va passar pel cap que li podia agafar alguna cosa. Un atac de cor o alguna cosa semblant.

I llavors es van començar a sentir tot de clàxons. Com quan el Barça guanya la Lliga o la Champions. Però no, no era el cas.

Vaig girar el cap.

El cotxe groc continuava aturat. El semàfor estava en verd, però ell no avançava. Per això tot l'enrenou.

Completament fora de si, el pare tirava de mi carrer avall. M'agafava pel braç, sense deixar-me dir ni un ai, mentre murmurava coses sense sentit: que havíem de sortir d'allà, que ens havíem d'allunyar de pressa, que ens detectarien, que podien seguir el rastre, que aquella gent no pararia...

—Gent? Però, quina gent?—vaig dir, intentant no ensopegar.

Els clàxons van deixar de sonar.

I vaig mirar enrere.

El cotxe groc no només s'havia posat en marxa, sinó que venia cap a nosaltres. Baixava pel carrer amb una calma aterridora. Durant un instant vaig tenir la sensació que les seves llums em miraven fixament. I encara pitjor: que em somreien. Sí, ja ho sé que és impossible, però el para-xocs semblava dibuixar un somriure sinistre.

Em vaig desfer de la mà del pare i em vaig refugiar en un portal. Tenia el cor a la gola. No sabia què estava veient ni què li passava al pare.

—Es pot saber què t'ha agafat? —li vaig xiuxiuejar—. Vols parar de fer el ridícul?

—No cridis. No ens han de veure.

Tenia els ulls fora de les òrbites. Va treure el cap un segon i es va tornar a amagar de seguida, murmurant amb els dits creuats:

— Que passi de llarg... que passi de llarg...

No ho va fer.

El cotxe groc es va aturar just davant la porteria on érem amagats i va fer rugir el motor.

El pare va intentar agafar el mòbil, però li tremolaven tant les mans que li va caure a terra.

—112508 —va dir, gairebé sense veu—. Envia-li a la mama. De pressa. És el codi. 112508.

Tot allò havia de ser una broma. Però el pare estava histèric, i ell no sap fingir. No n'ha sabut mai.

Vaig recollir el mòbil i vaig enviar el missatge a la mare, amb una carona amb el llavi torçat. I aleshores... buf, no sé com explicar-ho: el telèfon es va tornar d'or. D'or de veritat. Això ho vaig entendre una mica més tard.

El pare me'l va arrabassar de les mans, em va subjectar els canells i em va enfundar uns guants transparents. Van encaixar a

la perfecció i, davant dels meus ulls, es van fondre amb la pell. Ni es notaven ni es veien.

—Ara ja no tindràs problemes...

—Què m'has fet? —vaig dir, mirant-me les mans—. Papa, què és això?

El cotxe groc rugia cada cop amb més força. Els vidres eren tintats; no es veia res de dins.

Es va sentir un grinyol metàl·lic.

Les portes es van obrir.

El pare es va posar davant meu, com un escut. Gairebé no respirava.

I aleshores ho vaig recordar.

La conversa a l'institut.

El cotxe groc no et du de festa.

Et segresta.

Vaig mirar-me les mans. Després, el cotxe.

En van baixar dues figures. Menudes. Massa menudes. L'una era un home vell i panxut, amb els cabells llargs i una pell groguenca. Quan va aixecar el cap, li vaig veure dues banyes petites que li sortien del front. L'altra era una dona jove i molt bonica, amb una garlanda de fulles de vinya entre els cabells. Somreia. I aquell somriure em va fer més por que les banyes.

Però com que era Carnestoltes... fins i tot semblava normal.

Es van apropar lentament.

Tipus processó.

I llavors...

No ens van donar temps a fer res.

El polsim que van llançar va actuar a l'instant.

Em vaig marejar.

I després, fosc.

2. DESCOBRINT LA LLEGENDA

Dècimes de segon després d'obrir els ulls i recordar què ha passat, salto per posar-me dret. El pare encara està grogui i jo tinc un mal de cap horrible.

On nassos som?

Sembla una cova. De les parets regalima aigua; suposo que per això estan plenes de molsa. També veig algunes plantes que s'estiren cap a l'únic punt de llum: un forat al sostre, no més gran que una pizza mitjana. Si aconseguís arribar-hi, ben segur que se'm quedaria el cul encallat. El terra és una barreja de sorra i pedres. Fa fred.

De no sé d'on arriba una remor de música exaltada i violenta, barrejada amb xiscles i murmuris que no entenc.

Em miro les mans.

Allò que m'ha posat el pare —aquella mena de guants— continuen allà. Invisibles.

—Oriol, mentre duri la maledicció, no te'ls has de treure mai!

Quin ensurt em fum el pare en agafar-me la cama.

—Mai!

L'ajudo a aixecar-se i és llavors que entro en pànic.

—Maledicció? T'has fumat alguna cosa? Qui o què eren aquells dos? El vell tenia banyes al cap, les has vistes, oi? No m'ho he imaginat! Anaven disfressats? Què està passant, papa? I quan he

tocat el mòbil... tu també ho has vist, oi? S'ha transformat en... jo què sé què era allò!

Ell m'agafa per les espatlles.

—Respira. A poc a poc. I no cridis tant.

Més espantat que enfadat, me'l trec de sobre de males maneres.

—No em toquis!

—Sé que no entens res —insisteix, intentant acostar-se altra vegada—, però tingues clar això: a partir d'ara aquests guants formen part de tu. I creu-me si et dic que són els únics que et salvaran la vida.

—De què dimonis parles? —li dic mirant-lo fixament. Em tremolen les cames—. T'has tornat boig. Ha de ser això. No, no, no... tot això no és normal, ho saps, oi? Per què aquell cotxe ens ha seguit? Qui eren aquells dos? Què està passant? On som?

—Oriol, tant de bo pogués explicar-t'ho tot amb més calma, però... —assenyala cap on ve la música—. Ells s'han avançat. La llegenda...

I aquí arriba la història més rocambolesca i impossible que mai hagi escoltat.

Agafeu-vos fort:

Som els últims descendents del rei Mides. Tenim el do —o la condemna— de transformar en or tot allò que toquem. Per això els guants. Són un regal d'un bruixot amic de la família. Digueu-li oracle.

Perdona?

La història d'en Mides la coneixeu, oi? Era aquell rei que, com a recompensa per haver salvat Silè, un sàtir amic del déu Dionís, va demanar poder transformar en or tot allò que tocava. El problema va ser que, quan es va adonar que no podia ni menjar ni beure, va decidir que el premi ja no li agradava tant. Aleshores el déu li va ordenar que es rentés les mans al riu Pactol i així va perdre el poder. Però, en fer-ho, la sorra del riu es va convertir en or.

Ara imagineu-vos els descendents d'en Mides amb aquest mateix do.

Perquè es veu que a la sang de l'hereva d'en Mides, la Zoe, hi va quedar un rastre d'aquell increïble talent. I així va començar la Llegenda dels Daurats: nosaltres, els descendents, som els únics capaços de convertir coses en or.

I qui no voldria dominar un poder així? Qui no voldria tenir-lo tancat amb clau i fer-lo servir quan li convingués?

Doncs algú ho va fer.

Llavors el pare em va preguntar si a l'institut ens havien parlat de les estàtues de sang. Jo li vaig dir que sí: així és com s'anomenen unes estranyes estàtues de color vermell intens, extraordinàriament ben conservades, que des de l'antiguitat han anat apareixent en diversos punts de Grècia. Ningú no ha estat mai capaç de trobar-ne l'origen ni el significat, tot i que molts ho han intentat.

Li vaig explicar que es creia que estaven fetes d'una varietat desconeguda de cinabri, un mineral tòxic per als humans, però

que no se'n podia estar segur, perquè una antiga tribu grega s'havia autoproclamat propietària de les estàtues i s'havia negat sempre que fossin estudiades. Actualment, estaven protegides per la UNESCO.

El pare va assentir lentament.

—Doncs nosaltres sí que sabem què són...

Persones.

Persones!, em va dir. Us ho podeu creure? Avantpassats nostres que no havien sabut dominar el do de Mides i que s'havien transformat, sense voler, en or. Però els simples mortals no ho podien veure, perquè els seus ulls no estaven preparats per fer-ho. Els nostres, sí.

—O sigui, que nosaltres veiem or, però la resta no, oi? La resta es pensa que és alguna cosa semblant al cinabri.

—Exacte!

El pare xerrava i xerrava. Deia que, a principis del segle XII, uns escrits molt antics van anar a parar a mans d'un sàtir anomenat Silè, el Torrat. En Silè, mig borrarxo, es passejava per les tavernes explicant que aquells textos eren obra del mateix rei Mides i que ho sabia perquè un avantpassat seu havia estat qui els havia robat.

Preguntava a tothom si era capaç de traduir-los, perquè estaven escrits en una llengua que ell no entenia. Però sempre rebia la mateixa resposta: no.

Fins que un dia...

Un oracle el va ajudar.

—Ja, un oracle... —murmuro assentint amb cara d'idiota, com si fos normal tot el que deixa anar el pare—. Però tu t'escoltes quan parles?

—Sí, ja sé que sona absurd i sembla un acudit —respon sense aturar-se—, però deixa'm acabar. No tenim temps.

No tenim temps. Sempre diu el mateix quan està nerviós.

—Els oracles eren llocs sagrats on els déus parlaven amb els mortals. Però també podien ser persones —continua—. Sérate era una d'elles.

—Clar. I jo soc Batman.

El pare ni em mira.

—Va ser Sérate qui va traduir els escrits. Perquè va ser ella qui va encoratjar el Rei Mides a escriure'ls. Havia d'assegurar-se que els descendents que patissin el do, sabessin com actuar.

Això em fa aixecar una cella.

—El rei Mides?

—El mateix.

Estic en xoc. El soroll de l'aigua que cau per la roca omple el silenci. El pare respira profundament, com si allò que ha de dir li pesés tones.

—La història que explica que Mides va convertir la seva filla en or no és cap conte infantil —diu finalment—. Quan la va tocar, la va transformar. I tot i que després la va sanar banyant-la al riu, una part del do va quedar a la seva sang.

—El do... —repeteixo—. Vols dir la maledicció.

—Exacte.

M'ensenya les mans.

—Els descendents de la Zoe el portem dins. L'or que fabriquem és excepcional, molt millor que el que coneix la humanitat.

Ric. O més aviat ho intento.

—Au vinga, papa. De debò et creus això? Si existís un metall com aquest, ja l'haurien descobert fa segles.

—No s'ha fet perquè els humans corrents no el poden veure, ho recordes?—respon—. I els qui el podem fabricar... callem.

—Per què?

—Perquè ja ens van perseguir una vegada.

Em mira fixament.

—Quan un familiar de Silè va descobrir que l'or de Mides era diferent.

—Silè? El borratxo de la mitologia?

—El seu germà—corregeix—. Silè el Ruc. Ell va ser qui va iniciar una croada contra nosaltres.

—Contra... qui?

—Els Daurats.

La paraula em fa venir un calfred estrany.

—L'or de Mides és deu vegades millor que l'or comú —continua—. És mal·leable, dúctil... però indestructible. Només pot ser destruït per ell mateix.

—Això és científicament impossible.

—Potser —diu—. O potser la ciència encara no ho sap tot.

No responc. Perquè, de sobte, recordo el telèfon. El fred metàl·lic. El pes a la mà.

—Oriol —em diu el pare, abaixant la veu—, imagina què passaria si aquest metall caigués en mans equivocades.

No cal que m'ho imagini.

—Per això ens amaguem. Per això existeixen els guants.

Intenta agafar-me les mans. Les retiro d'un cop.

—No em toquis!

Surto cap a la claror, buscant el mòbil a les butxaques.

—M'han robat el telèfon!

Però no faig ni dues passes, que l'home rabassut del cotxe groc m'atura el pas. Fa pudor d'alcohol ranci i es balanceja com si el terra fos una barca.

Té orelles punxants. Una panxa enorme. I una cua petita que li surt del cul.

—On et pensesssh que vaps? —xiuxiueja—. La teva feinap ni ha comensshat.

Fa un pas endavant. Ensopega. Cau.

Aprofito per esquivar-lo.

—Oriol! —crida el pare darrere meu.

No l'escolto.

Un cop sec a la cara em fa caure a terra.

Veig estrelles.

Quan obro els ulls, una dona amb pells d'animal i una corona de fulles m'aixeca una vara. A la punta hi ha... una pinya?

Al seu costat, dues dones més ballen al ritme d'una música salvatge.

—Deixeu-lo! —crida el pare—. És només un nen!

El veig agenollar-se davant meu. Plora. El pare mai plora.

—Sapsshh que aixòsp no és veriptat —riu l'home panxut—. Ell ha vistsxx el cotxeehip. Ha jugatsxx al joccchip.

Miro el pare.

Ell no em mira a mi.

Em protegeix.

—Sou els últims de la nissaga dels Daurats —sentencia l'home.

Em fa mal la galta.

I, per primera vegada, penso que potser no estic somiant.

I que, si tot això és real...

Potser no tornaré mai més a l'institut.

3. ELS TRETZE I UN RESCAT

L'Olga, mare de l'Oriol, es col·loca les ulleres i passa la mà pels seus cabells marronosos. La intuïció li xiuxiueja que alguna cosa dolenta està a punt de passar. Mira el telèfon i recorda la conversa amb el seu marit:

Es belluga mentre dorm... l'Oriol bufa les espelmes, l'abraça... i es converteix en or... no pot respirar...

—No! No em toquis! —crida, en un crit que gairebé la desperta.

—Eh, eh, Olga. Només és un somni —diu el Nando, sacsejant-la suaument.

—Però era tan real... ell... em tocava... i jo... —murmura, tremolant, com si encara notés el pes de l'or al pit.

—No funciona així. Si no sucumbeix, la maledicció acaba.

D'això feia un parell de dies i ara, el missatge terrible apareix a la pantalla: 112508. Una llàgrima li recorre la galta. L'Oriol... si la Germandat dels Extractors l'ha atrapat, en poques hores el portaran a les coves secretes i llavors...

Els Extractors... sàtirs salvatges i nimfes roïnes, descendents de Silè i de les mènades, durant segles havien controlat l'or de Mides i els Daurats, a qui tenien presoners a l'interior de les muntanyes. Gràcies a Sérate i a Zeus, els Daurats van escapar un dia, per un túnel que el Déu havia construït. Però els Extractors no havien oblidat mai l'or que havien perdut. I des d'aleshores buscaven els Daurats. Volien restablir el seu antic imperi.

L'Olga s'eixuga una llàgrima.

Ha de trobar l'oracle. Les darreres notícies la situen a Toloriu, als Pirineus. No hi ha temps. L'angoixa la consumeix: els silens poden estar torturant l'Oriol... i el Nando? Si muda algun objecte, la seva energia s'esgotarà; l'edat no perdona.

En obrir la porta aixeca el cap...

—Sérate! —crida l'Olga quan la veu davant seu. L'abraça amb força.

És una dona gran, no gaire alta, de cabells llargs i blancs, molsudes galtes i coll gruixut. Té l'aspecte d'una àvia entranyable. Enèrgica i moderna, però dolça.

—He tingut una intuïció —respon l'oracle amb calma.

—Els Extractors són aquí, a Barcelona. L'Oriol... i el Nando... —s'esvera l'Olga.

—Tranquil·la. Saps si el noi ha sucumbit?

—Jo... no ho sé, però si ha enviat el codi, segur que sí.

—Molt bé. Pots localitzar-los d'alguna manera? —pregunta la Sérate.

L'Olga treu el seu mòbil i amb la app localitza el de l'Oriol. Prop de Sant Feliu de Llobregat.

—Ho veus? No són gaire llestos —diu la Sérate, somrient—. S'amaguen on sempre! Segurament només seran vigilants. Les divisions de guàrdia i d'assalt encara trigaran a arribar.

En pocs minuts són al cotxe, camí de Santa Creu d'Olorda. Silenci. Totes dues pensen: l'Olga, en el futur del seu fill i

s'estremeix. S'imagina la pell de l'Oriol tornant-se dura, brillant... immòbil; la Sérate, en la intel·ligència i crueltat de l'Hereu, el cap dels Extractors. Aquest n'havia fet de molt grosses per tal de trobar Daurats.

Aparquen lluny de la cova i caminen uns metres fins a arribar a un clar en penombra, cobert de boira baixa i olor de molsa. Allà, dos sàtirs beuen i canten, metre dues mènades ballen a un ritme hipnòtic.

Darrere seu, una cortina d'heura amaga l'entrada a les coves.

—Com ho fem? —pregunta l'Olga, preparada per atacar.

—Ni ho somiïs —respon la Sérate—. Recordes les bosses amb la pols del son?

—Sí... extreta directament de la llavor del riu Leteo... —assenteix l'Olga.

—Exacte. Hem de ser llestes.

Disfresses de nimfes. Aquesta és la idea de l'oracle. L'Olga es vesteix amb una llarga túnica i una corona de lliris al cap. La Sérate, amb faldó marró clar i escorça al cap, sembla un xampinyó.

Quan apareixen pel clar, els quatre éssers festers les miren estranyats i esclaten en rialles.

—Que els déus ens guardin la vista —diu un sàtir lleig com un pecat, amb només una banya al cap.

—Bones tingueu, jo soc la Briseas i ella és la meva germana Namel —respon la Sérate, somrient—. Som nimfes d'aquestes muntanyes.

Els vigilants les rodegen, les escodrinyen. Un sàtir s'acosta a l'Olga i l'olora.

De sobte, les rodegen agafats de les mans. I es posen a cantar, mentre mouen el cap, increïblement ràpid.

El càntic és estrany, antic, una melodia que fa posar els pèls de punta.

Una nimfa mira l'Olga.

—Canta... canta —murmura—. Canta, germana.

La resta s'uneix a la petició.

—Canta...

—Canta...

És una escena dantesca. Típica de qualsevol aquelarre.

L'Olga nota que l'aire se li espesseix a la gola.

—Canta... —insisteix la nimfa, ara amb un to més dur, més fosc—. Les germanes sempre canten.

—Que canti Sérate... diuen que canti—xiuxiueja l'Olga—. No sé cantar i no m'agrada.

—Si volen que cantis, cantes! —Cop de colze de la Sérate.

—Sol que crema, Lluna que guia —murmuren els éssers un cop i un altre—. Pluja que banya, natura en bruixeria...

I l'Olga deixa anar:

—Foc que dansa...

Silenci.

Un silenci brutal.

La Sérate es gira lentament cap a ella.

La mira amb terror.

—De debò? De totes les paraules que pots pronunciar... vas i dius foc?

El foc, per als sàtirs i nimfes, és purificador. Gens bo.

L'aire tremola.

—Impostores! —crida un sàtir, assenyalant-les amb un dit llarg i brut.

Segons després, tres nimfes apareixen de darrere l'heura. Una, alta i poderosa, s'avança. Du una vara llarga a la mà.

—Sérate... —diu, amb veu orgullosa.

—Ibib —respon l'oracle, fent un pas enrere. Mala sort, ha trobat la nimfa més cruel.

—Curiós que apareguis ara, quan un dels teus ha estat atrapat —diu l'Ibib.

—No sé de què parles... —diu la Sérate.

—Em prens per imbècil, oracle? Havíem rebut avisos sobre Daurats al teu barri. Avui era dia de cacera i, pel que he sentit, ha estat prou satisfactòria —explica l'Ibib.

L'Olga intenta escapar, enfurismada, però un silè l'abat d'un cop a l'esquena. Es queda de genolls, adolorida.

—Deixa-la, animal! —crida la Sérate, intentant protegir-la.

—Tanqueu-les a les masmorres! —sentenciarà l'Ibib, donant un cop de vara a l'oracle—. Sembla mentida que no hàgiu reconegut l'oracle. Ja sabíeu que l'estàvem esperant!

Les arrosseguen cap a les galeries.

L'Olga intenta resistir-se, però un dels sàtirs li agafa el braç amb força i l'empeny endavant. La túnica li queda enganxada a les branques i gairebé cau a terra.

—Deixa'm anar! —protesta, però la seva veu sona petita entre les rialles i els crits dels vigilants.

Sérate camina al seu costat, mig encorbada. S'aguanta el cotat del cap, on l'Ibib li ha donat el cop. Així i tot no es queixa ni gemega.

Travessen la cortina d'heura.

I de cop, la llum del bosc desapareix.

A dins, l'aire és fred i humit. L'Olga sent una olor de terra molla i de pedra antiga. Les parets són irregulars i relliscoses. Hi ha arrels penjades del sostre, com dits llargs que volguessin atrapar-les.

L'Olga nota un calfred a l'esquena, però cada vegada que intenta girar el cap, algú li dona una empenta.

—Mira endavant!— gruny un silè.

A mesura que avancen, la foscor és més espessa. Només unes torxes groguenques, clavades a la roca, il·luminen el camí.

L'Olga pensa en l'Oriol i li costa respirar.

Si és aquí... si l'han tancat... si està espantat...

Llavors se sent un soroll metàl·lic. Com una porta que es tanca.

—Oriol... —se li escapa.

La Sérate es gira cap a ella.

—És a prop —xiuxiueja—. Ho noto.

—Si li fan res... —diu l'Olga, tremolant de ràbia.

Però no acaba la frase, perquè en aquell moment, el túnel s'eixampla.

Arriben a una sala gran, amb el sostre alt i ple d'estalactites. A terra hi ha cercles dibuixats amb cendra i pols negra. I al mig... una foguera apagada.

Al voltant, hi ha més Extractors.

Alguns beuen.

Altres juguen a daus.

Altres simplement miren.

I al final de tot una porta enorme de fusta fosca, amb una petita finestra enreixada. Està plena de símbols gravats i de marques d'urpes.

—Benvingudes a casa —diu una de les mènades.

I obren la porta, per després empènyer-les dins d'una galeria

L'Olga cau de genoll sobre el terra fred.

La Sérate cau al seu costat, esgotada.

La porta es tanca amb un cop sec.

I el pany gira.

4. PORINT, UN CICLOP TAFANER... DE PELL FINA

—Xst, calla, papa, que ve algú —murmuro amb l'orella enganxada a la roca, freda i humida.

—Qui és? Pots veure alguna cosa pels forats?

—Impossible!

A la cel·la on ens han tancat fa el mateix fred que a Groenlàndia i és petita. Excavadíssima a la muntanya, només entra una mica de llum pels minúsculs forats de la porta gegant de ferro. Ni llits, ni mantes. Espero no estar-hi gaire.

—Qui? Qui és Oriol?

—No ho sé, papa, només sento sorolls.

Uns crits trenquen l'aire.

—No pot ser... —murmuro, enganxant l'orella encara més, per a veure si puc escoltar millor.

Quan torno a sentir els crits...

—És impossible... No t'ho creuràs, és la mama! —dic, mirant el pare.

—Olga? —murmura ell, flipat.

Els renecs i la veu greu són inconfusibles. Però... com pot ser?.

—Deixeu-me, carallots! Caps de suro! Cagum ta tia la coixa! —brama ella.

M'imagino la mare retorçant-se com una serp i em poso nerviós. Vull cridar, donar cops, però el pare m'atura.

—No. Esperem que els carcellers marxïn. Aquests éssers són imprevisibles.

Cinc, deu, vint minuts... no sé quant. Al final, marxen.

Començo a picar la roca com un boig. Em faig mal, però no puc parar.

—Mama! Mama! —xiuxiuejo—. Estem aquí!

—Olga, ens sents? —també murmura el pare.

Res. Només silenci.

De sobte:

—Un segon, que li trec la mordassa... —diu una veu calmada.

—Sé...rate? —pregunta el pare. I jo me'l miro, perquè reconec el nom—. Què hi fas aquí? I amb ella?

—Ai, coi, venir-vos a rescatar, què si no!

El pare cau de cul, abatut.

—Ella era la nostra única esperança... —murmura—. Per això era el codi. La mare l'havia de buscar i demanar ajuda.

M'assec al seu costat i li agafo la mà.

Estic molt perdut, però el pare em necessita.

—No passarà res —li dic—. Demà estarem al sofà, veient el Barça.

Lavors la mare comença a parlar.

—Arggg... Com els enxampi...

—Estàs bé? —pregunta el pare, ràpidament.

—Sí, tranquil. I vosaltres? —I abans que puguem dir res, continua.—. Oriol, estàs bé? Espantat? Ho sento, de debò. T'ho

hauríem d'haver explicat. Nando, li has posat els guants? Suposo que t'ha quedat clar que sense ells no pots tocar res, oi?

—Estic bé, mama. Però no entenc res.

—T'hauríem d'haver parlat dels taxis...

—Tu també? Que jo no he vist cap taxi!

Lavors la mare comença a parlar, explicant-ho tot: el cotxe groc, la pintura Frau, la trampa dels Extractors...

—Perquè la pintura que van aconseguir fabricar amb el pols dels Daurats és negra a ulls dels humans, però groga a ulls vostres. Per això tu veus un cotxe groc, quan la resta dels mortals veiem un taxi. No tots els cotxes són hams, només n'hi ha un parell a tota Barcelona.

—Ja és mala sort... —murmura el pare.

De sobte, la porta s'obre i apareix un cap gegant, lleig i boterut, amb un sol ull. I un cos enorme irromp com un sapastre hipopòtam, pantalons vells i trencats.

—Aixíí queee ésss veritatTT —gruny—. Souuu elsss darrerSSS DauratSSS. Nooo m'hoOO podiaaa perdreee. Vuuulll ooorrr, moollttt d'oorrrr. Soc Porintttttt.

—Què...? Qui...? —assenyalo, arrossegant-me per la paret.
—És un ciclop, Oriol —diu el pare.

—Un què? No, papa, no... els ciclops no existeixen. Només als llibres!

—Com tots els altres éssers que has vist fins ara, fill —somriu el pare.

La mare no es conté i des de l'altra cel·la crida:

—Bestiola del dimoni! Si els fas res, t'estampo contra la paret!
És que t'esmicolo, m'has entès?

I el ciclop Porint, sensible com és, s'indigna. Llavors comença a donar-se cops de pit, com un goril·la. La cel·la tremola. El pare i jo intentem esquivar-lo, perquè gesticula exageradament. Però tot i així, el pare surt volant contra la paret. És aquí quan descobrim que les muntanyes són nyigui-nyogui!, perquè la roca es trenca amb facilitat.

La mare continua provocant el gegant. I aquest encara s'empipa més. Fins que fot un cop brutal a la paret.

Aquesta rebenta, deixant a la vista un bon forat.

Jo estic d'esquena, però de reüll puc veure com una dona petita llença un polsim al ciclop, qui es desploma segons després, mentre remuga com una vaca, abans d'acabar roncant.

Saltem a la cel·la de la mare, primer el pare i després jo, i ens hi llencem al damunt per a fer-li una abraçada.

—Hem de sortir d'aquí. He vist l'Ibib —diu la Sérate.

En sentir el nom, el pare empal·lideix.

—Impossible. És morta?

—No. Ens esperaven. Tot era una trampa. Estaven tan segurs que fins i tot han traslladat les coves secretes —explica la Sérate, assenyalant la muntanya—. Es veu que fa unes setmanes que van saltar les alarmes. Oi que sí, Oriol?

Me la miro sense entendre.

—No és la primera vegada que veus el cotxe, oi?

—L’havia vist un parell de vegades en sortir de l’insti, però havia passat d’ell. Però avui, com que el Nil ha explicat...

—És igual. El que importa és que ho saben i us tenen.

—Hem d’escapar i després marxar de Barcelona. Ens amagarem on sigui—diu la mare. Està molt nerviosa.

—Això no servirà per res. I si us dic que podem acabar amb ells aquí i ara?

El pare i la mare se la miren bocabadats.

—He descobert que acabant amb la Tríada, s’acaba tot. Així està escrit en la pàgina perduda dels Escrits de Mides: “Tres ponts, tres germanes, tres claus, obren la porta a les darreres gotes de l’evaporat Pactol, aquífer diví per excel·lència. Un glop per netejar, un per escombrar i un altre per purificar.

—I això què coi vol dir? La Tríada és aquí?

—No només ella, també l’Hereu —assegura la Sérate—. Ell va ser qui va conjurar les germanes de sang. Fa anys que les manté captives en un indret secret. De fet, és l’Hereu va enganxar el món a la seva ombra i allà on va, el du amb ell.

Miro el pare. No l’havia vist tan preocupat des que em van operar del genoll.

—Què és la Tríada? —pregunto. M’estic començant a posar molt nerviós.

—No serà gens fàcil superar-la —diu la mare, abraçant-me.

Una música llunyana interromp el silenci.

—Hem de marxar abans que s'adonin que alguna cosa passa! —
crida el pare.

5. PAS A PAS

Sortim de la cel·la, per la porta que en Porint s'ha deixat oberta. La llum natural ens guia per un túnel estret. Ajuda a fer que tot sembli una mica menys aterridor. Però no em confio: cada roca, cada tros de terra pot fer soroll i delatar-nos. Hem de caminar de puntetes. Cada pas és un repte.

La música cada vegada se sent més a prop. Estranya, rara... com si sortís de molts llocs alhora. I hi ha murmuris confusos que em posen els pèls de punta. El cor em bateja tan ràpid que tinc por que, amb el soroll que fa, despertis en Porint o avisi els altres guardians.

Estic tan espantat... que no veig la mare i, sense voler, la trepitjo.

—Aiii! —crida.

La música i els murmuris s'aturen de cop.

Ens mirem congelats.

Segons després, veig un ball d'ombres a pocs metres de nosaltres. S'apropa lentament, com si volgués engolir-nos.

—Què fem? —pregunto, amb la veu tremolosa.

—No ho sé —contesta la mare, agafant-me de la mà.

—Hem de continuar —diu la Sérate, posant-se de cap de fila—.

El Túnel Fosc és a prop. Ell ens durà fins a la Tríada.

—Amb l'Oriol, ni pensar-ho! —deixa anar la mare, com si l'oracle hagués dit la ximpleria més gran del món—. És que t'has

begut l'enteniment? De debò vols que faci entrar el meu fill al túnel fosc? Està ple de... té tot de...

Va dient la mare fent tota mena d'escarafalls fastigosos amb les mans.

—És l'única opció —es defensa la Sérate—. Saps que no hi ha un altre camí per arribar fins a la Tríada. I la necessiteu!

—Nando, digues alguna cosa, si us plau —suplica la mare—. No podem permetre que l'Oriol passi per aquest tràngol. Aquell túnel... la cova dels Xiuladors... Quantes vegades has dit que no és cosa bona. Que era un dels pitjors llocs de les coves secretes. Ho vas llegir al manuscrit!

—Jo... ho sento, Olga, però ella té raó. No podem continuar vivint així. Sempre amb l'ai al cor. Sempre amb l'angoixa de si avui ens trobaran o no. Hem de pensar en ell —murmura el pare, assenyalant-me.

La mare em mira i somriu. No és un somriure molt alegre, la veritat, és un somriure de: *com odio quan la gent té raó i jo no*.

—Ens hem de moure, vinga —diu la Sérate—. L'entrada al Túnel Fosc està a prop, confieu en mi.

—Però, ells... aquells fastigosos ens barren el pas! —crida el pare.

—I si em trec els guants i els toco?

—Ni somiar-ho, Oriol! Encara no saps com funciona! —diu la mare—. No te'ls has de treure mai!

A tot això, no ens hem adonat que en Porint ha despertat i que, mig grogui, camina cap a nosaltres com un rinoceront descontrolat, topant amb la paret. Els trossos de roca que ens cauen al damunt, són enormes.

—Allà! —crida la Sérate, assenyalant un sortint de roca que ens pot protegir.

Ens amaguem a sota, respirant amb dificultat. Els trossos de pedra que cauen fan esclatar pols a tot arreu.

Contemplo com Mènades i Silens s'aturen a pocs metres, davant nostre. Ens miren amb un odi... però no avancen.

—Tenen més por que nosaltres —diu la mare.

—Ningú vol acabar xafat per una roca —assegura el pare.

—I ara què fem? —pregunto, sense deixar d'observar tothom—. Perquè suposo que aquí no ens podem quedar, oi?

—No, hem d'anar allà —deixa anar la Sérate, assenyalant la foscor que surt d'un forat, a pocs metres de nosaltres—. Aquella és l'entrada al Túnel Fosc.

—No podem arribar-hi! —diu el pare—. És impossible! Ens atraparan abans que puguem dir: bufa!

—Doncs s'ha de fer. No hi ha alternativa. Tots dos heu de veure l'aigua del Pactol. I si entra algú de nosaltres i la treu fora del seu àmbit, s'evaporarà al moment.

—Un moment, tots dos? —pregunto, mentre miro la mare.

—Oriol, jo no soc una Daurada —m'explica—. Només m'ha tocat viure-hi de rebot.

—Tens raó, no hi ha opció —diu el pare.

Llavors m'agafa i em mira fixament:

—Ho sento, Oriol. Pensava que amb tu tot seria diferent... T'ho hauria d'haver explicat. Només volia protegir-te, però... mira on hem arribat.

Li faig una abraçada.

—No passa res. T'estimo igual i confio en tu. En vosaltres—dic, mirant la mare.

I ens abracem.

Comencem a avançar, enganxats a la paret. I cada cop que en Porint li dona un cop, rebotem com una pilota.

Miro on són els altres. Els molt covards segueixen sota aixopluc, evitant les pedres que cauen.

—Més a prop! —crida la Sérate—. Seguiu darrere meu!

Dues roques obstaculitzen el camí, i les saltem. Per després haver d'arrossegar-nos per sota d'una tercera.

Quan arribem a l'altra banda el Túnel Fosc apareix davant nostre, una boca negra com la nit.

—Aquí és —diu la mare, posant-me la mà a l'espatlla.

—No sé si puc... —xiuxiuejo. Tinc molta por.

—Pas a pas, Oriol. Pas a pas.— La mare em somriu i m'agafa la mà.

De cop, una roca de la mida d'una pilota de futbol cau a un centímetre de la mare. De l'ensurt, ella salta, donant-me una involuntària empenta. Quedo a mercè de Porint, que s'acosta

bramant. Per sort, quant el ciclop està a punt d'agafar-me, el pare s'hi fica pel mig.

Ara aquell gegant brandeja el pare com un peluix gegant, cada cop més enfadat.

Rugeix, fent caure més pedres i esquerdant la paret.

La mare i la Briseas criden.

I jo... només puc mirar, mut.

Però hem d'entrar al Túnel Fosc. És la nostra única salvació.

I en Porint sacseja el pare com si fos una maraca. Sort que té els braços curts i que les parets li queden lluny, perquè si no, el destrossaria segur.

He de fer alguna cosa. No puc quedar-me mirant...

Em llenço contra ell i m'enganxo a la seva cama, clavant-li les ungles. Sí, ja sé que és una bogeria.

Ara soc jo la maraca, sacsejat amunt i avall. M'estic marejant.

La mare crida.

La Sérate crida.

La situació és crítica. Les mans em suen i rellesco lentament... però decideixo no caure sense lluitar. Li clavo una bona mossegada i, llavors, dona un cop de peu a l'aire que em fa sortir disparat i caure a terra.

El ciclop s'ajup, bufant. Intenta agafar-me, però soc més àgil i m'escapo. El pare també ha salvat la pell: ha corregut com si el món s'acabés, genoll coix i tot. Ja és amb la mare i la Sérate.

—Corre, Oriol, corre! —crida la mare.

I ho faig. Hi ha moments per ser rebel i moments per no ser-ho;
aquest és un dels segons. Moc les cames tan de pressa com puc.

Tu pots, Oriol... no et rendeixis...

Ni temps tenim de pensar: ens llancem dins d'un passadís fosc i
estret, que ves a saber on ens durà.

Porint queda enrere, frustrat i rugint.

6. UN PASSADÍS FOSC, FOSC.

A mig camí, ens aturem bufant. La Sérate, previsor, encén una petita llanterna. No fa gaire llum, però com a mínim ens permet veure'ns les cares... i els centenars de ratpenats penjats del sostre. Fan espetecs curts i secs, mirant-nos amb ulls brillants, amb unes ganes de clavar-nos queixal que fan por. Em sembla que els hem fotut la migdiada enlaire.

La Sérate em mira. Sap que estic a punt de cridar.

—Si no els espantem, no passarà res —xiuxiueja.

Aquella gent no ens ha seguit, però l'eco dels seus murmuris se sent, a la distància.

Els ratpenats s'impacienten. Ara sonen amenaçadors.

Les cames em tremolen com un flam.

Trepitjant la merda que cobreix el terra, continuem el camí. Llavors veig que la merda es mou, literalment, sembla ballar. Un munt de cucs blancs, grassos com dits, han sortit a la superfície.

Quan un em puja per la cama m'agafa un fàstic tal, que gairebé vomito. Salto per treure-me'l de sobre i xoco contra la paret.

El cop ressona com una campana.

Durant un segon, tot queda en un silenci sepulcral, com si el túnel hagués deixat de respirar. Llavors, el sostre es converteix en una tempesta d'ales. Els ratpenats es llencen en picat, desorientats per la llum la llanterna, xocant contra nosaltres.

—Correu! —crida el pare.

I li fem cas.

Creuem els darrers metres del túnel amb els braços protegint-nos la cara, sentint com els ratpenats ens estiren els cabells. Així anem a parar a la sala de la boira: gran i poc il·luminada.

A primera vista, sembla solitària, però la boira que cobreix part del terra no m'agrada gens. Arriba a mig metre d'alçada, brilla estranyament i fa pampallugues vermelles.

No hi ha vegetació; només roca humida.

—Al segon de tocar la boira, aquesta avisarà l'Hereu —explica la Sérate—. Així que no ens hem d'aturar per a res. Ells no travessaran el Túnel Fosc, tenen la seva entrada personal.

Llavors un soroll arriba amb calma, però es fa més intens a cada segon. És un xiuxiueig dolç que omple la cova. Fins i tot sembla agradable.

Però no em refio: boira més murmuris, no ha de ser cosa bona!

—Oriol, posa't entre la mare i jo —diu el pare—. Camina per on caminem.

«No pateixis, papa», penso, «no faré el valent».

Avancem lentament. El terra no es veu; podria tenir forats, punxes o fins i tot desaparèixer en qualsevol moment. Els pares marquen el ritme; els segueixo com un robot. Confio en ells.

De sobte, noto un contacte subtil al peu.

—Ah! Què és! —crido, saltant i donant cops de peu—. Alguna cosa m'ha tocat!

El xiuxiueig s'atura i la boira s'agita.

—Xst... no cridis així, ceballot, que despertaràs els Xiuladors — diu Sérate—. I si això passa, ja cal que correm!

—Xiula... què? —empasso saliva.

—Xiuladors. Estan hipnotitzats pel seu propi cant. Custodien l'entrada a la Tríada —explica la Sérate.

Inspirem i expirem; la boira es calma i el murmuri torna. La Sérate fa senyals d'aturar-se, però reprèn el camí.

Tinc la sensació que ens observen.

Finalment, al fons, veig la sortida: un forat petit en forma de triangle, just per passar-hi.

De sobte no em trobo bé. Estic marejat. I sembla que el pare i la mare estan igual. No trontollo, simplement sento el cervell mandrós, com si estigués en un núvol. Fa fred.

I les veus... ja no són dolces. Canten paraules.

«Vine. T'esperem. Et necessitem».

Em parlen a mi?

—Papa... què passa? No estic bé... —murmuro.

—Són les veus dels Xiuladors —respon el pare, parlant amb dificultat—. No els escoltis.

Observo al voltant: sostre i terra es confonen. De dins la boira uns ulls verds immensos em contemplen. Són preciosos, brillen com pedres precioses, però inquietants. M'inviten a entrar, a deixar-me anar.

«Oriol, t'esperem. Vine...» —repeteixen dins del meu cap.

—No vull morir —murmuro. Els ulls semblen ninots de cera que es fonen i reapareixen.

—Calla, no parlis —diu la mare—. Això és el que volen sentir. Hem de seguir caminant.

—Vinga, Oriol, la sortida és a prop —diu la Sérate, empentant-me lleument.

Em deixo portar. La sensació de mareig passa i una eufòria estranya m'agafa. De cop, ja no tinc por. M'és igual si els silens ens agafen o si l'Hereu ens troba; tot em sembla llunya i sense importància. Els pares i la Sérate criden, gesticulen i m'estiren del braç, però les seves veus semblen venir d'una altra galàxia. Només vull tancar els ulls i dormir en aquest silenci tan dolç. La boira es torna negra. I caic. És un forat tan profund...

7. L'IBIB I ELS XIULADORS

Obro els ulls. El pare és damunt meu i em dona petits cops a les galtes.

Intento protestar, però no puc perquè m'ofego. No puc respirar. Alguna cosa em bloqueja l'aire. Té un gust fastigós: ous podrits i formatge pudent, d'aquell que tant li agrada a la mama. És com un puré de grumolls. No m'agraden els grumolls.

Em posen de cantó i el pare em fica els dits fins a la gola.

La vomitada no s'espera. És una barreja d'aigua, herbes i fang.

Esbufego i tusso, mentre la mare em neteja un tel negre que s'ha enganxat a la meva roba.

—Espera, espera, que és difícil —diu.

—Quin ensurt, Oriol!

—Què ha passat? M'he marejat i després... jo no —dic amb un fil de veu—. Hi havia un forat... On som?

Hem deixat la boira enrere. Ajupits, ens amaguem darrere una mini muntanya.

—Davant l'entrada a la Tríada —explica el pare, assenyalant un petit forat en forma de triangle—. Sembla petita, però es fa gran o encongeix a conveniència.

—Noi, has caigut a la Llacuna de la Indiferència —diu la Sérate, amb una ganyota—. I sort que els pares t'han agafat a temps! No és un lloc agradable per a passar l'eternitat. Allà dins no t'importaria res, ni tan sols si ets viu o mort.

M'aixeco, encara mig marejat.

—De pressa, família, no crec que l'Ibib trigui a presentar-se — diu la Sérate—. Travessem el portal d'una vegada. Si apareix i desperta els Xiuladors...

Miro el pare. Està preocupat.

—Els Xiuladors són esclaus de l'Hereu, comandats per l'Ibib. Són persones que van quedar atrapades en aquestes muntanyes quan van intentar trobar l'or perdut que, segons els Extractors, s'hi amaga. Però no és veritat. És una llegenda.

—Que aquí hi ha un tresor? —Potser m'he emocionat una mica.

—No escoltes? El rumor el van estendre els Extractors. Necessitaven un exèrcit. L'Hereu va embruixar les muntanyes perquè canviessin els camins a plaer. Qui hi entrava, ja no podia sortir. Així els atrapava, per després arrencar-los l'ànima. Estan vius i morts a la vegada.

—Apa, els que faltaven, els zombis! —crido.

—No sé que són, ni vull saber-ho —afirma la mare—. Però, millor que es quedin sota la boira, perquè diuen que no tenen escrúpols. Si desperten, protegiran com sigui l'entrada a la Tríada.

De sobte, el terra comença a trontollar i la boira s'anima una altra vegada.

—Què passa? —crido, esverat.

—Massa tard —diu la Sérate.

Aixeco el cap per damunt la muntanyeta i veig una dona alta, amb una garlanda de fulles de vinya entre els cabells. Mirada dura

i somriure encara pitjor. Darrere seu una escorta de quatre nimfes i sis sàtirs.

Alça una llarga vara dient:

—Sérate... —la veu de l'Ibib arriba freda, tallant el xiuxiueig dels Xiuladors— Tantes eres fugint i al final et lliures aquí? L'Hereu t'ha reservat un lloc al meu costat, al Tàrtar.

—No t'equivoquis, Ibib —respon la Sérate, sortint de l'amagatall. Està molt seriosa—. L'Hereu no m'ha agafat mai, i avui tampoc ho farà. Els Daurats ja són lliures.

Ens gira cap a nosaltres.

—Correu... correu... —murmura, mirant-me com si l'horror més horrorós estigués a punt de treure el nas.

La boira cada cop s'agita amb més virulència.

—CORREUUUU... —deixa anar la Sérate.

I ho fem.

El pare, la mare i jo. Cap a l'entrada triangle.

El terra es un terratrèmol.

Costa molt mantenir-se dempeus.

—Alceu-vos ànimes turmentades! Alceu-vos i protegiu el tresor!

Aquell crit de l'Ibib ressona per la cova fent trontollar les parets i agitant, encara més, la boira.

Llavors em giro un segon.

Un munt d'ombres no caminen, planegen a centímetres del terra. Sense ulls ni expressió. La boira es mou al seu voltant com si fos un remolí.

Són massa ràpids i ens atrapen a pocs metres de l'entrada.

Tenen ungles que esgarrapen i quan et travessen fan mal, i se't glaça el cos. Trigues un parell de segons a recompondre't i, llavors, s'alcen i es llencen en picat xisclant com a àligues.

Estic a terra quan el pare m'aixeca per les aixelles i s'interposa entre un Xiulador i jo. Veig el seu dolor. Però no cau.

M'assenyala l'entrada i m'empeny cap allà.

La travesso amb els ulls tancats. És gelatinosa i quedo tot enganxifós.

Miro pel forat.

La mare, el pare i la Sérate segueixen lluitant.

Llavors, un Xiulador em mira i es llença cap a mi.

Em cobreixo amb les mans, esperant l'atac.

Però no arriba mai.

Perquè els Xiuladors no poden travessar l'entrada.

Perquè si ho fan es dissolen com el fang amb l'aigua.

Veig que del cinturó la Sérate ha tret un parell de sarbatanes. Li en dona una a la mare. I comencen a llençar boles de foc. Quan encerten un Xiulador, aquest es fon en petites espurnes.

Segons després unes mans apareixen pel forat. Estan plenes d'esgarrapades.

—Papa! —crido, tirant d'elles.

—Estàs bé? —pregunta, mentre es treu la gelatina de la cara—. T'han fet mal?

—No, tranquil. Alguna esgarrapada i prou. Hem d'ajudar-les!

I dit això, allargo la mà cap a l'entrada.

—Quiet! —crida el pare—. És unidireccional. No podem tornar.

—I la mare?

—És molt forta, Oriol, no et preocupis. Confia en ella.

—Papa, què m'heu fet? Què està passant? Jo... només vull tornar a l'institut... al futbol... no vull morir... I qui és aquesta Ibib? Perquè poseu una cara tan rara quan escolteu el seu nom? Tot això és absurd. Fa unes hores pensava en un examen i ara... Què m'heu fet?

El pare em mira seriós.

—Respira, Oriol —em diu el pare—. Respira profundament.

—No em diguis que respiri! —bramo—. Vull que m'expliquis les coses! Ens ha atacat un ciclop, un home amb banyes, uns zombis! No em diguis que respiri!

—L'Ibib és una nimfa, la mà dreta de l'Hereu —s'afanya a explicar—. Quan els Daurats van escapar de les entranyes d'aquestes muntanyes, ell la va culpar a ella i la va castigar. La va tancar durant anys al Tàrtar, on va ser torturada cada dia. Per això odia la Sérate. Perquè va ser ella, amb l'ajut de Zeus, qui va planejar la fuga dels nostres avantpassats. Ella va alliberar la nostra estirp de les urpes d'aquests...

En aquell moment, la mare treu el cap pel forat. I després un braç. El pare tira d'ella. L'ajuda, perquè per l'altra banda els Xiuladors no la deixen marxar.

La Sérate dispara amb la sarbatana. Intenta fer-los marxar.

I com que no ho aconsegueix, fa el que mai hagués pensat que faria, llençar-se contra ells, amb un somriure tranquil.

No s'ha rendit, s'ha sacrificat per nosaltres.

—No, Sérate, no... —murmura la mare. Té els ulls plorosos.

Però l'oracle ens mira.

Encara somriu quan els Xiuladors l'enfonsen dins la boira, per després entregar-la a dos sàtirs que l'agenollen a la força.

Abraço a la mare.

—Hem de continuar—diu, ella—. Hem de guanyar a la Tríada, per acabar amb la maledicció.

—I per fi, viure tranquils —afegeix el pare, posant-me la mà a l'espatlla.

Miro el forat per on hem entrat. Ja no és un triangle, és una taca borrosa de gelatina que s'està tancant. La Sérate ja no hi és. Els meus amics de l'institut tampoc. Estem sols.

8. LA TRÍADA

Aquelles coves són totes iguals: pelades, fredes i humides.

I en totes, la sortida passa per un Túnel Fosc.

—Què és la Tríada, papa? —pregunto, intentant veure per on trepitjo.

—Sempre s’ha dit que són les germanes de l’Hereu, però mai s’ha pogut demostrar, perquè, en realitat, mai ningú s’hi ha enfrontat.

—Com pot ser?

—Perquè no se sabia on eren. Es diu que l’Hereu les va invocar quan eren tancades al Tàrtar. Eren esperits perversos. Tres germanes que havien fet molt de mal en vida.

—I ens hem d’enfrontar a elles? —estic molt espantat.

—Ja has sentit a la Sérate: és l’única manera que tenim d’acabar amb tot això. Elles custodien les claus que necessitem per obrir l’arca que guarda les últimes gotes del Pàctol. No tenim opció —explica el pare.

—Podem fugir. Amagar-nos —dic.

—No. Jo ja he passat per això —diu el pare—. No serveix de res fugir, perquè sempre ens troben.

—No et preocupis, Oriol. Si estem junts, ho podem aconseguir —diu la mare, agafant-me la mà amb força.

Confio en ells, de debò que sí, però... són massa coses en poc temps... i de valent en tinc poc.

Camino entre els pares, amb el cor bategant fort.

No veig els ratpenats, però els sento.

Palpo les parets per no caure; hi ha coses llefiscoses que es mouen contra les meves mans i em provoquen un calfred. Seran els cucs blancs?

Caminem uns deu minuts més; cada pas sembla més pesat que l'anterior. Finalment, arribem a una nova cova, completament rodona i mínimament il·luminada.

Darrere nostre, sona un xerric inquietant. Quan em giro, una enorme placa de ferro negre apareix del no-res i rodola lentament, com si ens seguís les passes, tancant l'entrada darrere nostre.

—Estem atrapats! —crido, buscant desesperadament una sortida.

—Para, Oriol, para —diu la mare—. T'has de calmar. Si no tenim el cap fred, no en sortirem vius.

—No puc... no puc...

Respiro amb dificultat.

—Mira'm —diu el pare—. Mira'm.

Ho faig. Té els ulls estranyament relaxats.

—Si ho fem en equip, en sortirem. T'ho prometo.

Segueixo mirant-lo als ulls.

I la respiració se'm calma.

—Jo... és que...

—Ho sabem, Oriol —murmura la mare, fent-me un petó—. T’ho has trobat de cara i és difícil d’assimilar. És normal.

—Au, vinga —diu el pare, observant el voltant—. Hem de trobar el que sigui que s’ha de trobar.

Els pares s’escampen per la sala. Colpegen les parets, piquen el terra, criden... l’eco em torna boig.

Els miro, plantat, sense saber què fer.

Estic cansat. Espantat. No sé si més d’una cosa que de l’altra. Si algú em bufa a l’orella, salto tres metres; si em porten un llit, m’hi estiro i m’adormo sense pensar-hi.

—Ep! Aquí! —crida la mare, des de l’altre cantó—. Veniu! He trobat alguna cosa!

Corro cap a ella. Una maneta en forma de T, de ferro negre, brilla a la penombra. M’hi llenço sense pensar.

—Quiet! —xiscla el pare—. No toquis res! No sabem què pot passar!

—Potser és la sortida! —crido, amb esperança.

—Impossible —respon la mare—. Només podrem sortir si guanyem la Tríada... i encara ni l’hem olorada.

—Però no podem fer res més —dic, altre cop amb la desesperació pujant—. Hem de tirar d’aquí. És l’únic que pot obrir alguna porta... cap a la Tríada o cap a fora. N’estic fart... hem de tirar d’aquí...

No puc més. L’estrès em tapa la vista. La por em trenca per dins. Ploro.

—No vull morir aquí... i tampoc vull que a vosaltres us passi res. La Sérate... ella... —somiqueo—... tot això no pot ser en va. Hem de sortir. Aquesta... aquesta ha de ser la manera!

Els pares m'abracen. La mare em passa la mà pel cabell. El pare m'acarona l'esquena. Respiro.

—Ei, calma —diu el pare—. No deixarem que et passi res i a nosaltres tampoc.

—I tens raó —xiuxiueja la mare—. Crec que no hi ha més opcions. Aquest ha de ser el camí.

Ella tira de la T. Ho fa perquè no vol que la responsabilitat sigui meva.

El terra tremola sota els nostres peus i desapareix amb un esclat de llum blanca.

Caiem... però no és una caiguda normal. Tot va a càmera lenta. Puc veure les cares dels meus pares: galtes cap amunt, ulls que semblen sortir-se'ns de les òrbites. Intento parlar... però l'aire pesat m'omple la boca. M'ofega.

No dura gaire. Però sembla etern. Quan aterrem... és un malson cruel: veus el terra, vas de morros cap a ell i et prepares per trinxar-te contra la roca i, de sobte, quedes suspès a un pam sobre el terra... només per caure després i pensar: *“Uf, hem sobreviscut”*.

M'aixeco d'un salt. Els pares triguen més... coses de l'edat. Ens abracem fort. Estem tots bé.

Fins que no estic dret, no sé on som. Una sala gegant, molt més gran que cap de les coves anteriors.

Fa un fred que se m'enfila per l'esquena.

Estem sobre una columna blanca i brillant, d'uns tres metres, envoltada de barrots naturals. Com una presó.

Al voltant, deixant uns quatre metres, una cortina d'aigua cau de dalt a baix, com una paret líquida. Si la plataforma fos un rellotge, des de les dotze en punt surten tres extensions blanques i brillants que fan de pont. Una gira a la dreta, una altra recta, l'última tomba cap a l'esquerra. Les úniques sortides. Travessen la cortina d'aigua... però des d'on som, no es veu què hi ha a l'altre costat.

Davant de cada pont, un símbol gravat al terra.

Però el pitjor... és la boira. Es mou pel terra, lenta. Ballant. Retorçant-se. Com si algú invisible l'estigués pessigant. No sento veus, ni murmuris... però sé que hi són... ells... els Xiuladors.

Segur que ens esperen.

El cor se m'accelera.

Les cames em tremolen.

I m'adono, de cop, que això només acaba de començar.

9. EL PRIMER PONT... EL PRIMER SACRIFICI

Escollim entrar pel pont de la dreta. A terra hi ha un símbol gravat, una gran roca; està mig esborrat, però encara es pot reconèixer. La llum que travessa la cortina d'aigua és tènue i tremolosa, com si respirés. Aquella aigua cau com una paret infinita, com si el món s'acabés allà i darrere només hi hagués el no-res.

El pont és estret, gairebé només suficient per a posar un peu darrere l'altre. Està fet de la mateixa pedra blanca i brillant de la plataforma, però té moltes esquerdes i irregularitats, com si hagués estat creat amb pressa.

Cada pas fa que el meu cor s'acceleri. Fa fred, molt fred, i em recorre l'esquena com agulles.

No vull mirar avall, però ho faig.

Error.

No veig el fons. Només boira i foscor.

—Oriol, endavant —diu el pare, darrere meu, amb veu baixa però dura—. No et paris.

No em paro, però tampoc avanço de pressa. És com caminar per sobre d'un fil. Si rellisco, què? Caic? Desaparec?

Arribem davant la cortina d'aigua.

—No puc... no m'agrada gens... —murmuro.

—A mi tampoc, però no tenim alternativa —diu la mare, donant-me una petita empenta.

Agafo aire i travesso.

La cortina d'aigua no ens mulla, però punxa com mil agulles.

És com passar a través d'un eixam de punxes microscòpiques.

Em travessen la roba, la pell, els cabells.

Quan surto a l'altra banda, em falta l'aire. Em giro per mirar els pares i ells també surten fent ganyotes, fregant-se els braços.

—És com... com si haguéssim tocat ortigues, oi?

Però, llavors passa.

Un soroll sec, com si el món es trenqués.

Em giro.

El pont tremola.

—Què coi...? —faig, i el peu em rellisca.

El pare m'agafa pel braç abans que caigui.

I llavors, darrere nostre, el pont... s'esfondra.

Com si algú l'hagués mossegat per sota.

—Corre! —crida la mare.

I jo corro, o ho intento, perquè córrer allà és impossible. Els peus em patinen i les cames se'm dobleguen.

Les pedres desperten els Xiuladors de la boira.

Els sento abans de veure'ls: un xiulet llarg, esgarrifós, com un crit fet de metall. I després un altre. I un altre.

Les seves ungles s'alcen i ataquen l'aire, a cegues, però amb fúria. Sona com si ratllessin una pissarra gegant.

La mare m'agafa la mà.

El pare m'empeny perquè continuï.

—No miris enrere! —ordena.

Però ho faig igual.

Veig ombres movent-se dins la boira. Formes primes, torçades.

—Oriol, no em deixis anar —diu la mare. Cada cop m'agafa la mà amb més força. Tant, que em fa mal.

—No ho faré —murmuro, però la veu em tremola.

El pare torna a empènyer-me.

—Va! Va! Va!

I arribem a terra ferma.

O això sembla.

Em tremolen els genolls.

El pare es gira.

—Ja està... —murmura—. No podem tornar enrere.

En aquella cova, no sembla que hi hagi res. La llum és difusa, i l'espai és com suspès en el buit. Tot sembla... lluny. Al mig, una gran pedra flota lleugerament, immensa, i sota seu, la clau. Brilla amb una llum que fa mal als ulls, com si fos viva. Com si respirés.

El camí cap a ella és igualment sospès. Una passarel·la estreta i sinuosa com una serp.

—Bé... suposo que està clar, oi? —murmura el pare.

—Clar, què? —pregunto.

—Que això no serà fàcil.

La mare no reacciona. Té els ulls clavats a la clau.

—Som-hi! Matem-ho d'una vegada!

Intentem apropar-nos-hi, lentament, però tan bon punt fem el primer pas, el sostre, que ni tan sols havia vist, es desperta.

Un soroll sec, brutal, com una explosió, i després...

Pedres.

Pedres i blocs enormes comencen a caure de dalt, com si una muntanya sencera s'estigués desfent sobre nosaltres. El terra tremola, la pols ens omple la boca i el nas, i jo em quedo clavat, perquè veig una roca enorme baixant directament cap al meu cap.

—Compte! —crida la mare, i em dona una empenta tan forta que caic de genolls.

La roca impacta just on jo era un segons abans, i el cop fa que tot el lloc vibri.

—Ha anat de ben poc! —diu ella, respirant accelerada.

—Què ha passat? —pregunta el pare.

—No podem... és una trampa —dic, amb la veu tremolant—. Si avancem els tres, ens esclafaran.

Dono una ullada pel lloc, buscant una pista, qualsevol cosa que ens digui què hem de fer.

—Eo, allò hi era abans?

Assenyalo un parell de plataformes, similars a antigues balances, que han aparegut a banda i banda. Són de pedra i amb una base gravada amb símbols vells.

Els pares s'ho miren.

Els ulls de la mare es claven en mi.

—Jo diria que no.

El pare va cap a una. Jo cap a l'altra.
Hi ha l'empremta d'una mà dibuixada.
Dubto a fer-ho. No vull tocar res. No vull activar res.
—Primer jo, d'acord? —diu el pare.
Posa la seva mà sobre la seva balança.
Un petit xerric ens fa mirar cap a la roca flotant. S'ha elevat una mica, gairebé gens.
—Buf... —deixo anar.
Ara em toca a mi.
Em tremola la mà i no l'encerto del tot.
La roca cau de cop.
—Tranquil, Oriol. Respira —diu el pare.
El miro.
I intento fer-li cas.
La mare, mentrestant, ens observa esperant el seu torn.
—Quan la roca estigui amunt, aniré a buscar la clau —diu, amb veu ferma.
—No! —deixo anar, sense pensar—. No. Tu no hi aniràs.
—Oriol...
—No hi vagis! —crido, perquè em surt així, perquè no puc controlar-ho.
Però ella no em contesta de seguida. Només ve cap a mi, m'agafa la cara amb les dues mans i em mira com em mirava quan era petit, quan tenia febre o quan em feia mal alguna cosa.

—Has d'entendre que no és una qüestió de voler —murmura—. És una qüestió de fer.

L'ambient és tens.

No tenim instruccions, no tenim cap mapa, i no sabem si ho estem fent bé.

I si no és així? I si la caguem? I si la roca cau quan ella sigui a sota?

No passarà res. No pot passar res.

—Si volem deixar enrere la maledicció dels Daurats, s'ha de fer.

Respiro profundament i ho tornem a intentar, perquè la mare té raó, no tenim alternativa.

Aquest cop, sí, poso bé la mà.

I el pare fa el mateix.

Les balances vibren, com si despertessin del seu son.

La roca comença a pujar.

Primer lentament, després amb més seguretat, fins que s'aixeca mig metre, i la llum de la clau es fa més intensa.

—Ara! —crido.

La mare avança, pausadament. No hi ha roques ni pedres caient del sostre, però ha d'anar amb compte perquè el terra és relliscós.

Jo contenc la respiració. Tinc la sensació que qualsevol moviment en fals ho pot fer saltar tot pels aires.

Ella arriba a la clau.

L'agafa.

I durant un segon, un segon petitíssim, la veig somriure, i el seu somriure em fa pensar que sí, que ho podem aconseguir.

Però l'optimisme em dura massa poc.

Quan gira per tornar, el camí comença a desfer-se sota els seus peus, com si fos fet de cendra. Primer una esquerra, després una altra, i de sobte la passarel·la es converteix en pols que cau al buit.

—Mama!

Ella intenta retrocedir, però no hi ha on posar els peus.

Queda paralitzada.

Murmura alguna cosa, perquè mou els llavis, però ni la sento ni l'entenc.

I llavors la llum que envolta la clau creix, s'expandeix com una onada, fins a semblar una bola de foc, i d'ella apareix una mà esquelètica i tremolosa. Al seu darrere, la cara d'una vella de pell arrugada i pòmuls sortints, de cabells llargs i embullats, somriu maliciosament. Sembla que se'n rigui de nosaltres.

—La Tríada! —crida el pare.

I jo me'l miro, espantat.

Atrapa a la mare i l'arrossega cap a ella, cap aquella estranya energia.

La seva mirada de sorpresa i terror, se'm queda gravada.

Em quedo mut.

El pare crida, amb una veu que no li havia sentit mai.

—No! No! Deixa-la! Deixa-la!

Però allà ja no hi ha ningú a qui cridar.

Veiem que la llum es retorça.

Es mou com si dins seu un munt de cucs estiguessin ballant.

És la mare, segur que és ella, que lluita amb totes les seves forces.

Lavors la mare aconsegueix aixecar una mà cap a nosaltres. Durant uns instants, sembla que la seva pell brilli, com si estigués feta de cristall.

—Oriol... Nando... —murmura, però la veu li surt llunyana.

Intento anar cap a ella, tot i que sé que no puc, tot i que el pare em crida que no, però el cos se m'escapa.

—No! No! Lluita, mama!

La mare fa un últim esforç i llença la clau amb força, com si fos una pedra. La clau vola cap a nosaltres, travessant l'aire, brillant com una estrella.

Jo l'agafo instintivament, i el metall em crema els dits de tan fred que està.

La vella tira de la mare i la llum es tanca sobre ella, engolint-la. I desapareix.

Sense fum.

Sense crit.

Sense res.

Com si mai hagués existit.

Em quedo dret, amb les llàgrimes baixant-me per la cara, amb la clau a la mà, i una ràbia tan gran que em sembla que em

rebentarà per dins. Voldria trencar-ho tot, cridar fins quedar-me sense veu, però no puc ni respirar.

El pare es queda quiet, mirant el lloc on era la mare, i jo veig com li tremola la mandíbula, com si s'estigués aguantant per no caure de genolls.

I just quan penso que no puc suportar-ho més...

El món tremola.

La sala s'esborra.

I, de sobte, som de nou a l'inici, davant dels tres ponts, tremolant i esglaiats, com si el lloc ens hagués escopit.

El silenci és espès.

Només sento la meva respiració i el batec del cor.

La primera clau és nostra.

Però el preu ha estat massa alt.

10. EL SEGON PONT... I L'OMBRA

Després de l'últim cop, amb la clau a la mà i la mare desapareguda dins aquella llum brutal, el silenci ens deixa muts. El pare i jo ens mirem, sense saber què dir ni què fer. La primera clau és nostra, però... costa de pair.

—Què ha passat?

—Era una de les germanes. Estava amagada, custodiant la clau— explica el pare.

—I què li passarà a la mare?

—No ho sé. Ningú abans les havia vist ni ningú s'ha enfrontat a elles. Però la mare és forta, Oriol, tu ho saps.

Em fa molt mal saber que ha quedat enrere.

—Oriol... hem de continuar —murmura el pare—. No hi ha un altre camí. Per ella, per nosaltres.

—Ho sé... però... no s'ho mereixia.

La barbeta em tremola.

—Vinga, hem de continuar. Per quin passem ara? —pregunta el pare.

—M'és igual! Pel del mig, mateix.

M'ajupo per mirar quin dibuix té gravat. A diferència de l'anterior, aquest es veu clar: és una mena d'ombra de cames llargues i cos curt. Sembla que algú l'ha dibuixat amb ràbia.

—Què nassos és això? —pregunto, amb veu dubtosa.

—No ho sé —respon el pare—. I no m'agrada gens.

—Ja, a mi tampoc, però què fem? Aquí no ens podem quedar. Aquesta cosa ha de tenir la segona clau. Segur.

—Ho sé... ho sé... però... hem d'anar amb compte, per no caure en una altra trampa.

El pont és com l'anterior: estret i suspès sobre res.

Travessar-lo fa que el cor em bategui com un tambor.

La boira amaga els Xiuladors, que, aquest cop, semblen ignorar-nos. Millor.

Al final del pont, just després de la cortina d'aigua que no mulla però punxa, arribem a una cova que sembla viva.

Les parets brillen i es mouen una mica, com si respiressin, i tenen quatre petites fissures que deixen sortir una llum estranya que canvia de color: blau, vermell, verd, groc... em fa mal als ulls.

L'aire és pesat i fa un soroll constant, com un xiuxiueig.

Fa olor de sal, com de mar, però una sal pudenta, vella, com si algú hagués deixat peix podrit al sol.

I llavors, ho sento.

Un xiuxiueig.

No és un xiulet com el dels Xiuladors.

És una veu.

Molt baixa.

Com si algú parlés just al costat de la meva orella.

Però no hi ha ningú.

Em quedo glaçat.

El pare també s'atura.

—Has sentit això? —em pregunta, observant amb cautela.

Jo assenteixo.

—Sí...

Llavors veig la taca.

Fosca. Negra.

Però no és una taca, perquè es mou. Respira. Flota.

És una silueta transparent, com fum amb forma humana. No té cara, no té ulls, no té boca.

Només un contorn.

I dins del seu pit... brilla una cosa.

Una llum petita.

Com una espurna.

El cor em fa un salt.

—No... —murmuro, assenyalant-la—. Té la clau.

L'ombra es mou lentament, lliscant com si no pesés res.

Passa per davant nostre.

No té cara, però noto que ens mira.

—Papa, què coi és això?

—No ho sé, però millor no tenir-hi contacte. Qui sap si no és una d'aquelles bruixes.

—Però té la clau, on hauria de tenir el cor —respiro amb dificultat—. I la necessitem!

El pare no respon de seguida. Es queda mirant aquella figura qui sap si fent com jo, intentant esbrinar si és víctima o enemic.

—No m'agrada —murmura finalment, prement la mandíbula—. I quan una cosa aquí dins no m'agrada, normalment vol dir que ens vol fer mal.

—Creus que... —començo, però la veu se'm trenca—, creus que és algú com nosaltres?

El pare em mira de reüll.

—Oriol, no et fiquis al cap que això és una persona —diu amb un to dur—. Aquí res és normal.

L'ombra s'apropa lentament.

I sento una rialla llunyana, una rialla de dona que em glaça la sang perquè és la mateixa rialla que va fer la vella abans d'endur-se la mare.

La Tríada.

És una altra trampa.

—Oriol... —diu el pare, agafant-me pel braç. Ell també tremola—. No t'hi acostis.

Però és massa tard...

De sobte, l'ombra cobra vida de debò i es fa gran. Més que qualsevol gegant que mai hagi vist.

I obre la boca que amagava. És gran i fosca. Amb dos ullals punxeguts.

I d'allà dins surt un udol que m'estremeix fins al moll de l'os.

—És una d'elles, Oriol, no t'hi acostis —crida el pare, fent un pas enrere.

—Però necessitem la clau.

—Sí... ho sé... Però si ens hem d'enfrontar a ella hem de tenir clar què hem de fer, perquè només tindrem una oportunitat. Ho entens?

En aquell moment la segona germana s'expandeix com un fantasma i ens ataca, de cop i en picat. Amb les ungles preparades i esmolades.

Per sort, el pare em dona una empenta, i la germana passa pel mig.

Empipada esgarrapa la paret. I tant ella com la paret, criden de dolor.

Ara ja sé què són les esquerdes que hem vist quan hem entrat.

—Papa, ho has vist?

La germana, aquella ombra enorme que sembla feta de fum brut, gira el cap cap a nosaltres i, tot i que no té ulls, jo noto perfectament que ens està mirant, com si ens clavés alguna cosa invisible al pit.

I llavors torna a udolar.

—Oriol! —brama el pare—. Mira a terra, no la miris... no la miris als ulls.

—A quins ulls?

Però igualment baixo la mirada de cop, perquè el pare no crida així mai si no és de debò, però tot i així no puc evitar veure-la de reüll, perquè és impossible no mirar-la quan ocupa gairebé tota la cova.

L'ombra s'arrossega sense tocar el terra, lliscant per l'aire com si no pesés res, i dins del seu pit aquella espurna de llum brilla com una burla, com si em digués que la clau és allà i que no hi ha manera d'aconseguir-la sense pagar un preu.

I em fa tanta ràbia que em tremolen les mans.

—La paret... —murmuro, empassant saliva, perquè encara tinc la imatge de la mare gravada al cap—. Quan ha esgarrapat la paret... la paret ha cridat, com si fos una persona.

El pare prem la mandíbula.

—Aquesta cova és viva —murmura—. I si li fem mal a la cova... potser li fem mal a ella.

L'ombra fa una nova passada, tan a prop que noto el fred. I em toca el braç només un segon, crema com el gel.

Crido.

—Oriol! —el pare m'agafa i m'estira.

Agafó una pedra i la llanço contra una de les esquerdes.

La cova crida.

I la germana també crida, retorçant-se com si el dolor fos seu.

—Funciona! —crido—. Papa, funciona!

—Segueix! —em brama.

Tiro una altra pedra, i una altra, però de cop l'ombra desapareix i apareix darrere meu, i una mà freda m'agafa el coll.

Em quedo sense aire.

—Ni ho somiïs! No et permetré que li facis mal!

El pare corre i li clava un cop de puny al pit. La germana em deixa anar i jo caic a terra, tossint.

L'ombra s'esvaeix, per segons després aparèixer sospesa al sostre, udolant com si l'estiguessin matant.

—La clau, ja no brilla dins seu —murmuro, encara amb dolor a la gola.

Em giro cap al pare.

Somriu triomfant.

La té ell. Li ha arrencat.

Tot es torna blanc.

Les parets de la cova ja no respiren.

L'ombra ja no és ombra.

S'ha convertit en glaç que, del pes, es desploma, esmicolant-se com un vidre estampat contra la roca.

Durant un segon, tot queda en silenci, un silenci tan estrany que em fa mal a les orelles, com quan estàs massa estona sota l'aigua i surts de cop.

Jo em quedo ajupit, amb les mans a terra, respirant com si m'haguessin perseguit quilòmetres, i noto el gust de ferro a la boca, com si m'hagués mossegat la llengua sense adonar-me'n.

El pare encara té la clau a la mà.

La mira com si no s'ho acabés de creure.

Jo també. Miro la meva, la que em va llançar la mare, i noto que totes dues vibren amb la mateixa intensitat freda.

És com si fossin massa petites per tot el que hem hagut de passar per aconseguir-les.

—Oriol... ha anat de ben poc. Si t'arriba a passar res... —diu el pare, amb la veu baixa, com si encara tingués por que la cova ens escolti—. Però ho hem aconseguit. Ho hem fet.

I de sobte, la cova ens xucla.

No és un moviment net: és com si el món ens escopís cap enrere.

Caic de genolls. El pare cau també. Ens piquen els ulls. Ens costa respirar.

I quan aixeco el cap, tremolant, veig els tres ponts davant nostre.

Som de nou a l'inici.

Això comença a sembla un videojoc.

11. UNA RETROBADA MOLESTA

—Bé, ja només queda una —diu el pare. Sé que intenta animar-me, però la seva veu no és convincent. Està patint més que jo.

—Sí... i després, quan l'aconseguim, què passarà?

—No ho sé, Oriol, però segur que l'Hereu i companyia no deixaran que marxem. Ens necessiten. Volen el nostre do.

—Ho sé... ho sé —murmuro, abaixant la mirada. Se m'escapa un mig somriure—. Aquest matí només em preocupava fallar a educació física, saps? I ara... tot ha canviat. I la mare...

—No, no et facis això. La mare està en algun lloc d'aquestes coves. L'Hereu no s'atreviria a fer-li mal. Sap que si li passa res, ens perdrà —assegura el pare. I aquest cop sí que sona convincent—. Aconseguirem la tercera clau, acabarem amb els Extractors, amb l'Hereu i farem que la mare torni, no ho dubtis, Oriol!

Estic a punt.

Molt a punt.

I salto al tercer pont... però de cop, tot es frena.

L'aigua que punxa sembla solidificada. La boira... no es mou, només espera. El xiulet dels Xiuladors és com un martell molest, gairebé dolorós.

—Papa? —goso xiuxiuejar.

Ell em mira, espantat com jo.

—Posa't darrere meu —diu, sense apartar la vista del voltant. —
No m'agrada gens això.

De seguida sabem què passa.

És l'Ibib, emergint d'entre la boira —que s'aparta d'ella com si tingués la pesta—, amb Porint, i rodejada de Xiuladors.

I de la Sérate.

La tenen lligada i em mira sense veure'm. No sé què li passa, sembla estar molt lluny de les coves.

El pare fa un pas endavant.

—Què li heu fet?

Els Xiuladors protegeixen el trofeu, com una lleona protegiria els seus cadells. Xisclen i s'alcen. Xisclen i es retorcen... però no se'ns apropen.

El pare es treu un dels guants.

Jo me'l miro aterrit. Suposo que sap el que fa.

—Que no s'acostin! —crida, alçant la mà amenaçadorament.

—Saps que no ho faràs... no tens energia. Si mudes a qualsevol de nosaltres, moriràs —diu l'Ibib amb veu gastada, de ritme lent i calculador—. De debò deixaràs el teu fill sol?

Els Xiuladors es llancen immediatament cap a ell, xisclant i bufant com bèsties salvatges. Porint és més lent. El pare es mou ràpid, esquivant un cop de la garra d'un Xiulador amb un salt lateral, alhora que el toca amb la mà. Queda sospès a l'aire, amb cara de sorpresa, com una estàtua d'un museu... d'or. Cau a la boira, que l'engoleix sense por.

—Porint, atrapa'l! —ordena l'Ibib.

Però el ciclop no actua, només observa.

Miro el pare. Sospira lentament. Està esgotat.

L'Ibib somriu.

—Ciclop inútil! Ves a per ell! —insisteix l'Ibib.

I en Porint corre cap a mi. Com una bèstia pesada. Com un elefant emprenyat.

Tanco els ulls, espantat.

—Joooo vull orrr...

Això és el que diu abans de perdre's dins la boira, darrere el Xiulador convertit.

—Maleït cap de suro! —crida l'Ibib.

Llavors el pare em fa un senyal. Amb la mà em diu que m'apropi. Que agafi les claus de la seva butxaca.

—Corre, fill, corre... —murmura, esquivant una altra criatura que intenta arribar fins a ell—. Busca la tercera clau. L'arca hauria d'aparèixer al moment, perquè elles mateixes la reclamaran.

—Papa... jo no...

—Sí, tu sí, perquè ho tens dins. Ets un dels nostres. Només has de pensar amb el cap i no amb el cor. Corre, no queda temps. Confio en tu, Oriol!

Les claus brillen lleugerament a la butxaca del pare. Les miro, tremolant. Cada segon sembla etern. Si fallo, tot s'acabarà. Però si no faig res... la mare... el pare... potser mai més no ens veurem.

Abans que pugui fer res, un altre Xiulador surt de la boira i m'esgarrapa la mà.

El pare, rabiós, el toca i, al moment, queda petrificat, en or.

Però el pare cau a terra, respirant feixugament.

Intento ajudar-lo, i m'aparta.

—Corre... corre —murmura—. D'això ja me n'encarrego jo.

—No, papa, vine amb mi. Passem de les claus. Busquem a la mama i marxem d'aquí —dic, agafant-lo pel braç que encara du el guant.

Però ell em torna a apartar.

—No ho entens, Oriol... —respira lentament—. El nostre do està directament lligat amb la seva subsistència. Si fem que desaparegui d'aquest món, ells també ho faran. L'Hereu i els Extractors seran esborrats per sempre.

—Però tu sol no pots enfrontar-te a ells, necessites ajuda.

—Si no trobes la tercera clau i obres l'arca, si que necessitarem ajuda, perquè ens seguiran buscant i perseguint per sempre. És això el que vols?

Li faig cas perquè m'adono que ho tenim tot en contra.

Agafo les dues claus.

Li miro als ulls i li somric, per després fer-li un petó mentre a l'orella li xiuxiuejo un: gràcies.

I corro.

Corro cap a l'aigua que no punxa i... la travesso. És gelatinosa.

Em giro un moment. No anava a fer-ho, però ho faig, perquè noto unes males vibracions.

Lavors el veig.

Un home alt. Dolent. Du una vara amb una calavera.

Ha aparegut del no-res.

I somriu d'una manera...

—Hereu.

Sento que murmura el pare.

Però jo segueixo corrent.

Per ell. Per la mare.

Necessito la tercera clau.

12. LA TERCERA CLAU

Quan veig la darrera clau surant dins del corrent de lava, em quedo paralitzat. No és un riu normal. No baixa. Puja. Com si tot el món s'hagués capgirat. La lava es mou a cops, respira, i la clau flota al mig, girant lentament, com si res no li importés. Entre jo i ella hi ha pedres enormes, negres, fumejants, i entre elles... elles.

Les bèsties.

Amagades. Esperant.

Són com llangardaixos, sí, però no com cap que hagi vist mai. Fan més d'un metre, potser metre i mig. Llisquen pel terra com si no pesessin res, rapidíssimes. La pell negra, amb ratlles taronges que brillen com lava viva, i quan respiren, els surt fum pels nassos. Els ulls grocs em miren com si ja m'haguessin triat. Se'm fa un nus a l'estómac.

Penso en el pare i la mare. Què farien ells?

Sospiro perquè els necessito.

Intento avançar amb compte. Cada pas que faig provoca moviments i sorolls. Les bèsties reaccionen immediatament. Escupen espurnes que exploten a terra, llençant trossos de roca roent. Una esclata a dos metres de mi, una pedra em passa fregant la galta, i sento la calor com si m'haguessin tocat amb una brasa viva.

—Merda... merda... merda... —murmuro, sense pensar.

Em tiro darrere d'una roca gegant. Ni tan sols tocar-la és segur: crema només de ser-hi a prop. L'aire és dens, pesat, com si respirés foc i ferro. Cada inhalació em talla el pit. Les bèsties es mouen com boges, llisquen, s'arrosseguen, com si fossin ombres amb vida pròpia. Una s'acosta, el terra tremola lleugerament, i em posa els pèls de punta. La boca oberta, la gola roja, incandescent. I abans que pugui reaccionar... escup.

Una bola de foc impacta contra la roca on m'amago. La pedra es torna vermella un segon, i salto enrere com si m'hagués picat una vespa. Em tremolen les mans i intento eixugar-me el front, però la suor s'evapora abans d'arribar a la pell.

Torno a pensar en el pare i la mare. Si estiguessin aquí, si em veiessin entre mig de tot allò, saltarien esverats.

Miro la clau. Flota allà, girant lentament. Com si em provoqués. Em moc ràpid de roca en roca, ajupit, intentant no relliscar amb la pedra calenta. Una altra espurna em crema el braç: dolor sec. Em mossego la llengua per no cridar.

I la veig. La bèstia més gran. Les ratlles taronges gairebé blanques, brillants, com si fos a punt de fondre's per dins. Em mira fixament, com si fos la reina d'aquell infern. S'arrossega cap al mig del camí, s'alça com una cobra i obre la boca. Espero foc. Però no. Em deixa anar un crit. Un xiulet i un rugit alhora que em vibra dins el pit i em talla la respiració. Les altres s'aturen un segon i giren totes cap a mi. Em sento acabat.

Però llavors la lava fa una onada cap amunt. Il·lumina tot el corrent i reflecteix les pedres, i puc veure un camí: una línia estreta entre dues roques gegants, directa a la clau. És ara o mai. No penso. Surto corrents, esquivant explosions i pedres roent, el pont de roca tremola sota els peus, gairebé rellisco quan una pedra salta amb força.

La reina s'avança, la calor de la lava em colpeja la cara com una bufetada. Agafo una pedra sense pensar i li llanço al musell per distreure-la. Un segon de respiració. Un segon per salvar la vida. Corro pel pont com si tot depengués d'això, mentre darrere meu les bèsties xisclen i escupen foc. Una roca tremola i gairebé em trenca el peu, però arribo a l'última roca i salto. Caic de genolls, i davant meu, la clau. Tan a prop que gairebé puc tocar-la.

La lava crema a un metre, el fum m'encega, m'entra a la gola. Tinc ganes de tossir però si ho faig em marejo. La reina s'aproxima al pont i em mira amb els ulls com sols petits, rient amb un xiulet. La clau gira lentament, com si em digués: a veure si t'atreveixes.

Estenc el braç. Els dits em tremolen. Quan la clau toca la meva mà... no crema. És freda, gel. La tanco al puny. Un soroll sec recorre tot l'infern. La lava s'atura, les bèsties també, i un profund xiscle surt de sota la terra.

La reina obre els ulls com plats. Jo, amb la clau al pit, només penso: he guanyat.

Però la lava es mou de nou. I el pont... comença a esquerdar-se. Miro la reina. Es transforma lentament.

Ja no és una bèstia, és la tercera germana.

Em somriu i jo m'estremeixo.

Espero la sortida.

Tal com ha passat als altres mons.

Un segon... dos...

Ja veig que ningú em vindrà a buscar.

La tercera germana segueix somrient.

Lavors, un forat negre comença a xuclar la cova. S'ho endú tot.
Pedres, lava, llangardaixos... i a mi.

És com quan estires de la cadena del vàter, que l'aigua comença girar en un remolí salvatge; el mateix, però sense aigua.

Giro i giro envoltat de bèsties que xisclen i roques que exploten.

I jo també crido, alhora que tanco els ulls...

13. L'ARCA... I L'HEREU

Estic de genolls, encara amb els ulls tancats. El viatge ha estat mogut i el cap em dona voltes.

—Mmm... —murmuro.

Penso en els pares. Només desitjo que estiguin bé. Que se n'hagin sortit. Perquè no crec que a la mare li hagin fet mal, el pare té raó, ens necessiten i si li fessin mal, saben que ens tindrien en contra.

Em prenc uns segons per a mi. Per plorar en silenci. Per intentar posar en ordre tot el que em balla pel cap. Perquè des que tot ha començat no he pogut ni assumir què està passant.

Respiro abans d'obrir els ulls. Lentament.

Estic en una nova cova. És més petita que les altres, però igualment pelada.

L'interior d'aquelles muntanyes és tan fred. Però què m'esperava? La gent que les habita és del pitjor que m'he trobat.

Deixo anar un crit de ràbia, que ressona per aquelles parets, que ni s'immuten. Els importo ben poc. Ja ho veig.

De sobte, la butxaca em vibra.

Són les claus.

Les agafo. Estic tremolant.

Però no perquè tingui por. Són elles les qui m'obliguen. Sembla que tinguin vida pròpia. Es mouen i retorcen brillant d'un vermell

intens, gairebé com les llums de Nadal que posava l'àvia al balcó, només que aquestes no fan gràcia, aquestes fan por.

De sobte se m'escapen dels dits.

Cauen al terra amb un soroll metàl·lic i, abans que les pugui tornar a agafar, comencen a moure's soles. Es retorcen una mica, com si busquessin alguna cosa, i la llum que desprenen surt disparada cap al fons de la cova.

I llavors la veig.

Una mena d'altar de pedra, i a sobre, l'arca.

—Però... què?

No m'hi apropo de seguida. Em quedo quiet, perquè l'ambient és com pesat, no sé com explicar-ho, com quan abans d'una tempesta l'aire sembla diferent i tens la sensació que et costa empassar saliva.

Però no em puc quedar allà.

Camino lentament. Observant cada passa. Pensant cada moviment.

L'arca és negra, antiga, i té gravats estranys que no sé llegir però que em fan venir un mal rotllo instantani.

Faig un pas enrere.

És massa fàcil.

I quan una cosa és massa fàcil, és perquè algú t'està mirant des de darrere i s'està rient de tu.

Em giro ràpid, esperant veure alguna cosa, però només hi ha boira i parets pelades. No hi ha res. No hi ha ningú.

Però el silenci és tan perfecte que sembla fals.

I en aquell moment, com si m'hagués llegit el pensament, la boira s'obre lentament, com una cortina que algú aparta amb les mans.

Apareix ell.

L'Hereu.

És alt, molt més del que recordava, i du una capa fosca que sembla que no es mogui mai, com si la tela fos enganxada a l'aire. A la mà porta la vara amb la calavera, i aquella calavera té la boca oberta, com si estigués a punt de parlar o de riure. Quan el veig, el cor se'm posa a bategar tan fort que em fa mal.

Al seu costat apareix l'Ibib, caminant tranquil·la, com si allò fos un passadís qualsevol i no una cova infernal plena de malediccions.

I darrere d'ells, mènades de cabells embullats que riuen fluix, una rialla que no fa gràcia. I al seu costat els silens, que es mouen balancejant-se i mirant-nos de manera fastigosa, com qui es pensa que el món els pertany.

I al voltant de tots ells, els Xiuladors.

N'hi ha molts. No sé quants. Potser deu, potser vint. I tots em miren amb aquells caps torts i aquelles urpes llargues, i em fa la sensació que si faig un moviment equivocat em saltaran a sobre com gossos famolencs.

Al mig del grup hi ha la Sérate, lligada, amb la cara bruta i la mirada perduda, com si no hi fos del tot.

I també hi ha el pare.

De genolls.

Amb la roba esquinçada i els braços agafats per dos Xiuladors, com si fos un sac de patates.

Quan em veu, alça el cap de cop.

—Oriol! —crida—. No els escoltis! No els escoltis, fill!

La seva veu em fa mal i em noto els ulls plens de llàgrimes, perquè el pare no crida així mai, i quan ho fa és perquè realment té por.

—Papa... —murmuro.

L'Hereu somriu, i és un somriure tan tranquil que fa encara més ràbia. És com si li fes gràcia que jo pateixi.

—Quina família més commovedora —diu, amb aquella veu suau, com si estigués fent un discurs en un teatre—. He de reconèixer que m'encanta veure fins on arriba l'amor humà abans de trencar-se.

L'ibib riu per sota el nas, una rialla seca, vella. Les mènades també. No sé què hi troben de divertit.

Jo tanco els punys i em miro les mans. Si sabés com treure'm aquests guants...

Llavors miro les claus a terra i després observo l'arca; de sobte em sembla que tot allò ja estava preparat des de feia segles perquè jo arribés fins aquí.

—On és la mare? —pregunto amb la veu més dura que puc, tot i que em tremola.

L'Hereu inclina una mica el cap, fent veure que pensa.

—La teva mare és valenta —contesta—. Molt més del que esperava. Però ja ho saps... fins i tot els valents es cansen.

Els sàtirs fan un soroll com de porcs, mig rialla mig grunyit.

El pare torna a cridar.

—No li facis cas! Oriol, és un mentider!

Un Xiulador li clava una urpa al coll, només perquè calli, i jo faig un pas endavant instintivament, però l'Ibib aixeca la mà i els Xiuladors s'esvaloten, com si només esperessin l'ordre per atacar.

—Ni se t'acudeixi —diu ella, amb veu lenta—. Encara no, noi.

L'Hereu s'apropa una mica més a mi, sense pressa, i això és el pitjor, perquè si corregués semblaria una bèstia, però ell camina com si fos un rei.

—Oriol —diu—, mira'm.

No vull mirar-lo.

Però el miro igual, perquè el seu to té alguna cosa que t'obliga.

—Tu creus que això és una maledicció —continua—. Que és un càstig, que és injust. Però t'equivoques.

Assenyala el pare, i després assenyala la Sérate.

Les mènades ballen al seu voltant. Una d'elles passa la mà pel cabell de l'oracle.

I això fa molta por.

—Ells pateixen perquè no ho entenen. Perquè encara veuen el do com una arma.

Fa una pausa.

I la seva veu es torna gairebé dolça, com si em parlés com em parlava la profe de primària quan em volia convèncer que estudiar era divertit.

—Però és un regal, Oriol. El regal més gran que existeix.

Jo empasso saliva.

—Un regal que converteix el que toques en eternitat. En perfecció. En bellesa. Has vist mai res més pur que l'or?

L'Hereu fa un gest amb la vara i la calavera sembla brillar.

Les mènades xisclen i els silens salten, animats pel gest.

Els Xiuladors arrossegueu una estàtua d'or i la deixen caure al terra. És un cos humà, amb la cara congelada en un crit etern, i de cop em fa venir nàusees perquè penso que aquella persona potser tenia família, potser tenia fills, potser només passava per allà i va acabar així.

—Mira'l —xiuxiueja l'Hereu—. No pateix. No s'enfada. No mor. No perd res. És perfecte.

El pare fa un esforç per aixecar el cap i em mira amb els ulls oberts com plats.

—Oriol! No l'escoltis! No és perfecció! És mort!

L'Hereu ni tan sols s'immuta.

—Sempre sou tan dramàtics... —diu, i després torna a mirar-me a mi—. Oriol, tu tens la sang de Mides. La teva família ha portat aquest do durant generacions, i el món us ha odiat per enveja. Però jo no.

Somriu.

—Jo t'admiro.

Aquella frase em fa venir un calfred, perquè ningú que sigui dolent et diu que t'admira si no vol alguna cosa de tu.

—No vull ser com tu —li dic.

—No, Oriol —respon ell amb calma—. Tu no seràs com jo. Seràs millor.

Miro l'arca, i noto que em tremolen les cames.

Perquè sé que l'arca és la resposta.

Si l'obro, tot s'acaba... oi?

—Oriol! —crida el pare, amb ràbia i desesperació—. Només paraules! Ell sap parlar! Ell sap manipular!

Jo respiro fort i em passo la mà per la cara, perquè em costa pensar.

L'Hereu em mira com si ja hagués guanyat.

—Ves-hi —diu, amb veu paternalista—. Obre-la, però pensa com seria la teva vida amb tot aquest poder a les teves mans. Podries fer tot allò que volguessis. Podries tenir tot el que desitgessis.

No sé si ho faig perquè vull, però començo a caminar cap a l'altar. Perquè no suporto que aquell paio em parli com si em conegués. Ell no sap res de mi!

I en aquell moment els Xiuladors es mouen.

No tots, però sí uns quants, i ho fan tan ràpid que gairebé no els veig.

Un em salta al davant i m'obliga a frenar. Un altre m'agafa per darrere i em clava les urpes a l'esquena. Crido, perquè em fa mal, i perquè el fred que em deixen a la pell és com gel.

Intento apartar-los, però són massa forts.

Un em dona un cop al braç i em cau una clau de la mà.

—No! —crido, ajupint-me.

Però un Xiulador m'agafa del turmell i em comença a arrossegar cap enrere.

El pare crida com un boig.

—Oriol! Aguanta! Aguanta!

L'Hereu observa l'escena amb un somriure estrany, com si estigués comprovant si soc digne.

—No pot... —murmura l'Ibib—. Encara és massa petit.

—No —respon l'Hereu—. Només està espantat.

I quan ja penso que tenen raó, que no puc amb tot allò...

El crit que em fa girar el cap de cop.

La boira es trenca i una ombra negra surt disparada i s'estavella contra el terra, retorçant-se i xisclant. És una de les germanes de la Tríada.

I darrere seu apareix ella.

La mare.

Amb la roba esquinçada, els cabells enganxats a la cara i els ulls plens de ràbia.

Però viva.

Viva de veritat.

I en aquell moment, el meu cos s'oblida de tot, fins i tot del dolor.

—Mama...?

La mare m'escolta i em mira, i quan em mira és com si el món tornés a tenir sentit.

—Oriol, estic aquí —diu, amb la veu trencada però ferma. Després es gira cap a l'Hereu—. T'has equivocat de família! Al meu fill, de debò... al meu fill ni el toquis!

Tot això ho dit alçant la mà. Du una estranya cadena platejada al seu voltant, que brilla amb una llum freda.

Els Xiuladors, en veure-la, dubten, i alguns es fan enrere.

Fins i tot l'Hereu deixa de somriure.

Lavors la mare tanca el puny i la cadena deixa anar un xisclé metàl·lic que fa que retorçar-se els Xiuladors.

—Té el Lligam d'esclavitud —murmura l'Ibib—. Com és possible?

—Perquè aquestes velles no em coneixen. Els hi he robat. Ara tinc jo el seu poder.

La mare camina cap a la germana de la Tríada, que encara s'arrossega pel terra com una serp, i li posa la mà al cap.

La germana xiscla com si li estiguessin arrencant l'ànima.

—Tàrtar —murmura la mare, envoltant la vella amb la cadena.

I l'ombra es contrau i desapareix, absorbida per la pedra, com si la cova se l'empassés.

L'Ibib crida instruccions als Xiuladors, però no li fan cap cas. Semblen petrificats.

La mare corre cap a mi i, sense dir res més, m'agafa i m'abraça tan fort que gairebé no puc respirar.

Però és l'abraçada més segura del món.

—No deixis que et trenquin, Oriol —em xiuxiueja—. No els hi donis el gust. Tu ets molt més fort.

Ploro, perquè no puc evitar-ho.

—Pensava que t'havien... que ja no...

—No —em talla—. Encara no.

Em separa i em mira als ulls.

—Ara, escolta'm. Hem vingut fins aquí. Ho acabarem.

El pare crida des del fons.

—Olga!

La mare gira el cap i corre cap a ell.

Amb dos moviments ràpids allunya els Xiuladors que l'agafaven, i el pare cau a terra, respirant feixugament, però viu. Després va cap a la Sérate i li desfà les cordes.

L'Hereu aixeca la vara, furiós.

—No hauries d'haver tornat.

La seva veu ja no és dolça.

Ara és una veu plena d'odi.

—Aquest do és meu. Aquest riu és meu. Aquesta sang és meva!

—No —respon el pare, aixecant-se com pot—. Mai ha estat teva.

Els Xiuladors xisclen i avancen.

L'ibib aixeca les mans i murmura paraules estranyes, i la boira torna a moure's com si fos viva.

Però ara som quatre.

La mare em fa un senyal.

—L'arca.

Jo corro cap a l'altar amb les tres claus a la mà. Els Xiuladors intenten seguir-me, però el pare i la mare es posen al davant i els obliguen a retrocedir. Alguns queden petrificats, altres cauen a la boira, però en surten més. La mare els toca amb la cadena i desapareixen engolits per una foscor.

Però és com si no s'acabessin mai.

Arribo davant l'arca.

Em tremolen tant les mans que gairebé no encerto el forat de la primera clau.

Però la clau.

I llavors la segona.

I la tercera.

Un clic.

Un soroll sec.

Com si el món hagués encaixat de cop.

L'arca vibra.

La tapa s'obre lentament, i una llum daurada, càlida, surt de dins.

A dins hi ha un petit recipient de vidre, com una ampolla antiga.

I a dins...

Tres gotes.

Només tres.

Totes les coses horribles que han passat... per tres gotes.

El pare i la mare s'acosten.

L'Hereu xiscla com un animal desesperat.

—NO!

Corre cap a nosaltres.

L'Ibib també avança, i els Xiuladors bramen com bojos.

Ni m'ho penso.

Obro i el tap i, cap dins!

Netejar, escombrar i purificar, això havia dit la Sérate.

L'Hereu i l'Ibib s'aturen.

Tres segons. Això és el que triga a fer efecte. Noto una escalfor profunda al cos, un formigueig que em recorre des dels dits dels peus fins al clatell. És estrany, perquè no fa mal; és una escalfor dolça. El pare posa la mateixa cara que jo, una barreja d'alleujament i sorpresa.

Llavors comencem a suar. Però no és una suor transparent, normal. És una suor daurada, espessa i brillant, que brolla de cada porus de la nostra pell. S'eleva en l'aire com rius de llum en direcció a la petita ampolla de l'arca.

El do ens està abandonant.

L'Hereu llança un crit de ràbia i intenta agafar el corrent d'or amb les mans, però el líquid li rellisca entre els dits.

Cada gota que entra a l'ampolla fa que l'Hereu sembli més petit, més gris, més feble. La seva pell comença a desfer-se, com fum.

—No... —murmura, amb els ulls oberts de terror—. No. Jo soc etern.

La boira es trenca.

Els Xiuladors comencen a desaparèixer com si algú els esborrés amb una goma, un darrere l'altre.

Mènades i silens es retorcen mentre es dissolen com el fum. Se'ls ha esborrat el somriure de cop.

L'Ibib intenta cridar alguna cosa, però també s'esvaeix.

L'Hereu em mira per última vegada, amb una barreja d'odi, enveja i por.

—Tu no saps el que has perdut... —xiuxiueja.

I desapareix.

De cop la cova queda buida.

No hi ha éssers mitològics.

No hi ha Xiuladors.

No hi ha boira.

No hi ha l'Ibib.

Només nosaltres.

Em trec els guants, tremolant. Ja no els tinc enganxats i em resulta fàcil.

No passa res.

No noto res.

Només pell.

El pare també es mira les mans.

—Ja no... —murmura.

La mare respira profundament, com si hagués estat aguantant l'aire durant anys. La cadena ha desaparegut. Ha marxat com la resta de coses i éssers terribles.

—S'ha acabat.

La Sérate plora, en silenci, com si de cop el seu cos es desfés.

I jo em quedo quiet, sense saber si riure o plorar, perquè em sembla impossible que després de tot això encara estiguem aquí.

I llavors la mare em posa la mà al cap, com feia quan era petit.

—Oriol —diu, i li tremola la veu—. Ho has aconseguit.

Jo la miro.

I per primer cop des que tot va començar...

Respiro de veritat.

14. ESCAPEM DE LA MUNTANYA

Quan l'arca s'obre i la llum del Pactol ens envolta, no hi ha explosions ni llamps ni res de pel·lícula. De fet, durant uns segons, sembla que no passi res. Només noto una escalfor estranya a les mans, com si algú m'hagués tret un pes invisible de sobre.

És després, quan tothom desapareix, que la muntanya tremola.

Al principi és com un petit terratrèmol, d'aquells que veus a les notícies i penses: "Uau, quina por". Però després t'adones que la por de veritat és quan el terra et balla sota els peus i les parets comencen a esquerdar-se com si fossin galetes.

—No m'agrada gens això... —murmura la mare.

El pare em subjecta pel braç.

—Oriol, no et separis.

La Sérate aixeca el cap i mira el sostre com si ja ho sabés.

—S'està desfent l'àmbit —diu—. S'ha trencat el nus que ho sostenia.

Jo no entenc gaire què vol dir "l'àmbit", però sí que entenc que la cova s'està caient a trossos i que no és un bon lloc per quedar-s'hi.

Una roca cau a dos metres de mi i rebota pel terra com una pilota.

—A córrer! —crida el pare.

Correm per un passadís que no recordo haver vist. O potser sí, però tot és tan igual dins d'aquelles muntanyes que podria jurar que cada túnel és el mateix túnel. Hi ha pols a l'aire, soroll de pedres trencant-se i un vent que ve de no sé on, com si la muntanya estigués respirant per últim cop.

Al cap d'uns segons, la Sérate s'atura i assenyala amunt.

Al sostre, allà on només hi havia roca, s'està obrint un forat.

Però no és un forat normal. És com si algú estigués estripant una tela. Es veu llum de fora, llum real, llum de dia, i jo noto un alleujament tan gran que em venen ganes de riure i plorar alhora.

—Per aquí! —crida la mare.

El problema és que el forat és altíssim.

—Com hi pugem?! —pregunto, perquè jo no tinc ales ni res.

La Sérate fa una ganyota.

—Amb pressa.

I en aquell moment, en Porint apareix de la foscor, mig arrossegant-se, ple de pols i amb la cara cansada. Sembla que hagi corregut quilòmetres, però no fuig de nosaltres.

Ens mira.

Després mira el forat.

I sense dir res, s'agenolla.

Jo m'hi quedo mirant com un ximple.

—Què fa? —murmuro.

—Ens ajuda —diu el pare, com si li costés creure-ho.

En Porint posa una mà enorme a terra, com si fos una escala, i la mare és la primera a pujar-hi. Després el pare m'agafa i gairebé m'hi llança a sobre.

—Au, Oriol, vinga! —em diu.

Trepitjo el braç del ciclop i pujo com puc, relliscant perquè està ple de pols. A dalt, el pare m'empeny cap al forat i jo hi trec el cap.

I veig el cel.

Cel de veritat.

No pedra, no boira, no foscor.

Només cel.

Surto arrossegant-me, com si fos un cuc, i quan em giro veig que el pare ajuda la mare i després la Sérate. A sota, tot es va ensorrant. Els passadissos desapareixen i el soroll és com mil trons junts.

—Va! —crida el pare—. Va!

La Sérate és l'última. Quan surt, el forat es tanca de cop, com una boca que es clava un mos.

I ja està.

Ens quedem estirats a terra, bruts, plens de pols i sense alè, però vius.

Jo miro al voltant. Som a la muntanya, enmig de roques i pins. Fa fred, però és un fred normal. Un fred de “porto una jaqueta fina”, no un fred de “m'estic morint”.

—Ho hem aconseguit... —dic, sense creure-m'ho.

El pare riu, però és un riure estrany, com si fos la primera vegada en molt temps que pot respirar tranquil.

La mare em fa una abraçada tan forta que gairebé em trenca les costelles.

—No em tornis a fer això mai més —em diu.

—Jo no ho he buscat, eh —responc, perquè és la veritat.

Respiro l'aire dels pins, sentint el pes de la petita ampolla de vidre a la butxaca. És l'essència del Pàctol, el líquid dens i daurat que ho ha començat tot. M'ajupo, amb ganes de cavar un forat amb les mans nues i enterrar-lo sota una roca, tan profund que ningú el pugui trobar mai. Vull oblidar-me de les malediccions, dels Xiuladors i de l'or.

—No ho facis, fill —diu el pare, posant-me una mà a l'espatlla.

La Sérate s'acosta, amb els ulls cansats però fixos en l'ampolla.

—L'efecte és reversible, Oriol —xiuxiueja ella—. Si algun dia el món es torna massa fosc, o si la teva estirp necessita protecció, aquestes gotes poden desfer el que s'ha fet.

—Però l'Hereu... els Extractors... —protesto, prement l'ampolla entre els dits—. Amb tot el que ha passat, no heu après res? Això corromp les persones. Jo no vull aquesta responsabilitat. No la necessito.

—Ho entenc, Oriol, però això no ho sap ningú —afegeix el pare amb veu greu—. Està escrit a la pàgina perduda dels escrits de Mides, la que l'Hereu mai va poder llegir. Guarda-ho bé. Som els únics que coneixem el secret.

Miro l'ampolla i, sense voler-ho fer, me la guardo a la butxaca, ben endins.

Ara resulta que ja no soc només l'Oriol, el noi que volia no fallar a educació física; ara soc el guardià de l'última essència del rei Mides.

Dit així, en alt, sona tan ridícul...

Miro la Sérate asseguda a terra, mirant-se les mans.

No somriu.

—Què passa? —pregunta el pare.

La Sérate aixeca la mirada i fa una expressió rara, com si li fes vergonya.

—Ja no sento res —diu.

—Com? —dic jo.

Ella s'aixeca lentament, es sacseja la roba i respira profund.

—Ja no sento el futur. Ni els camins. Ni les veus. Ja no soc oracle.

La mare obre els ulls.

—Com pot ser? —pregunta el pare.

—Suposo que ja no tinc a qui protegir —somriu.

—Això... això és bo, no?

—És... diferent —contesta la Sérate—. Però sí. És bo.

I per primer cop la veig de debò com una persona normal. Cansada, bruta i una mica perduda. No com aquella dona que sempre semblava que ho sabia tot.

Em fa una cosa estranya al cor.

—Llavors... què faràs ara? —pregunto.

La Sérate em mira i, per primer cop des que la conec, somriu de veritat.

—El que fa tothom. Viure.

El pare s'hi acostava i li posa una mà a l'espatlla.

—Sempre tindràs casa nostra.

La Sérate fa un gest amb el cap, com si li costés acceptar-ho, però no diu que no.

—I en Porint? —pregunto, mirant els voltants—. Com és que estava viu?

—Perquè ell no formava part d'aquella xusma —explica la Sérate—. Ell pertany a la muntanya. Li agradaven les coses daurades. Només volia l'or.

—Suposo que per això ens ha ajudat —diu el pare—. Perquè li hem regalat el que volia.

—Creieu que ha sobreviscut? —pregunto.

Tots aixequen les espatlles.

Però jo sé que és allà.

Perquè al terra, a prop de les roques, hi ha una petjada enorme marcada a la pols, com si hagués estat vigilant fins a l'últim segon.

15. TORNEM A LA NORMALITAT

Quan tornem a Barcelona, la ciutat segueix igual. Com si res hagués passat. Com si jo no hagués estat a punt de morir vint vegades en un sol dia.

A casa, el primer que faig és dutxar-me. Una dutxa llarga. Llarga de veritat. L'aigua calenta s'emporta la pols de la cova i la pudor de peix podrit de la segona germana. I quan em miro al mirall, em fa ràbia veure'm igual que sempre, perquè jo sé que ja no soc igual.

Quan surto, els pares estan al menjador. I la Sérate també.

Però ara no sembla la Sérate.

Ara sembla... una tieta.

Porta una tassa de te i una manta a sobre com si fos una senyora normal que mira una sèrie a la tele.

I això em fa gràcia.

—Perdoneu —dic—, però és raríssim veure't així.

Ella aixeca una cella.

—Així com?

—Com... humana.

—Sempre he sigut humana, Oriol.

—Ja, però ara ets... la tieta Sérate —dic sense voler.

El pare esclata a riure i la mare també.

La Sérate em mira seriosa, però se li escapa un somriure.

—Molt bé. Tieta Sérate. Accepto el títol.

—Guai! —dic—. Però ara sí, m’ho expliqueu tot?

I m’ho expliquen.

Que el do dels Daurats sempre ha estat una maledicció, perquè mai havien pogut viure tranquils, ni de petits ni de grans. M’expliquen que quan l’Hereu els va començar a perseguir, quan els pobles encara no eren pobles, ho va fer encunyant monedes de cinabri.

—Sí, i qui les veia d’or... —diu la mare.

—Ostres, així els van atrapar? —em sorprenc.

El pare em diu que sí, que durant anys van anar de cacera i que així van trobar els quatre primers Daurats.

—Els van tancar a les coves secretes, sota una muntanya que ningú ni coneixia ni havia vist—afegeix la Sérate—. A les cel·les on hem estat.

I a mi em bull la sang.

—Allà van estar durant segles. La colònia va anar creixent. Els qui no sucumbien eren expulsats sense miraments —explica la mare—. Els qui sí ho feien, acabaven mudant fins a l’extenuació.

—Mudar en dèiem quan es transformava alguna cosa en or —diu la Sérate—. Que esteu parlant com si el noi ho sabés tot!

—I es diu que una persona sucumbeix, quan muda el seu primer objecte. — La mare somriu.

—Però, per què no m’he transformat en or abans d’allò de telèfon? O al papa, perquè t’he tocat.

—Després de sucumbir, sempre hi ha un temps de treva, abans de la primera muda. És molt important, perquè així pots posar-te els guants.

—Això! D'on carai van sortir?

—Si t'ho dic, quedaràs mut —diu la Sérate—. Perquè Zeus em va donar el poder per fabricar-los. Quan els Daurats van començar a convertir-se en estàtues de sang, es va decidir que era molt perillós. Els humans sou com sou i no us quedaríeu quiets. De fet, fins que no van ser protegides, alguna va desaparèixer per a ser esmicolada. Per algun lloc corren collars i anells fets d'elles.

—I Zeus et va dir que regalessis aquests guants per salvar la gent, oi?

Ja no em pot sorprendre res.

—Més o menys... Quan hi havia un rumor que una nova estàtua de sang apareixia, allà que anava —explica la Sérate—. Per assegurar-me que els seus descendents estiguessin bé.

—I per què no me'ls he pogut treure quan he volgut?

—Perquè té truc —diu el pare, agafant-me la mà—. Ralet, ralet, pica dineret!

Tot això ho diu mentre amb el dit índex em dibuixa dos cercles al palmell de la mà i em dona un cop.

—Esteu flipats...

—En fi, que fugim d'estudi. Quan els Daurats van escapar, l'Hereu es va tornar boig —diu el pare, somrient—. Des d'aleshores que ens buscava.

—Nosaltres ens pensàvem que no havies sucumbit, Oriol — confessa la mare—. Perquè és molt estrany que algú ho faci tan tard, però... ha passat. Suposo que t'hauríem d'haver avisat, però no volíem que ens prenguessis per bojos.

—Bé, quan el papa ha començat a parlar de malediccions i oracles...

Riem tots alhora.

—Què més vols saber? —pregunta el pare.

—No sé... qui és l'Hereu?

—Descendent d'en Silè, el borratxo—diu la Sérate.

—Però quants anys tens?

—Seràs pocasolta! —deixa anar la mare—. Això no es pregunta!

Tornem a riure. La veritat és que m'encanta aquest ambient.

—Deixa'l Olga, és igual —diu la Sérate—. En tinc més dels que puguis comptar amb les mans. I vaig cometre un error confiant en aquell Silè. No sé per què ho vaig fer, la veritat, només sé que ho he lamentat sempre. No sé què em va passar pel cap. No li hauria d'haver traduït mai els Escrits de Mides.

—On són ara aquests Escrits? —pregunta la mare.

—En un lloc molt segur —afirma la Sérate, picant l'ullet.

—I com sabies que només havia de veure jo les gotes del Pactol?

—Ostres! Això sí que ha estat una sorpresa. No tenia ni idea. Però suposo que ha funcionat perquè eres el darrer Daurat.

Paro la mirada al calaix d'una petita tauleta que tenim al menjador. Sento com si tingués una bomba atòmica guardada allà.

És una responsabilitat massa gran.

Miro els pares, admirat.

Han dut un gran pes durant molts anys...

EPÍLEG

L'endemà, la mare em desperta cridant:

—Oriol! Que arribes tard a l'institut!

—Què?! —dic, saltant del llit—. Però si gairebé he mort!

—Doncs precisament! —em contesta—. Si no has mort, mou-te!

—No és just!—rondino mentre en preparo.

Deu minuts més tard, baixo les escales com un llamp, amb la motxilla mal posada i el cervell encara mig adormit.

El pare està a la cuina.

—Porta't bé —diu.

Somriu mentre es pren el cafè amb llet. Se'l veu tranquil.

—Ho intentaré —responc.

La mare em fa una abraçada forta abans de sortir.

—T'estimo —em diu.

—Jo també —contesto.

I quan obro la porta i surto al carrer, la ciutat em sembla una mica més... tranquil·la.

Camino cap a l'institut i quan arribo al pati, veig el Nil parlant d'un examen de mates com si això fos el pitjor que pot passar al món.

—Oriol! —crida—. On eres ahir, tio?

Me'l miro.

Podria explicar-li la veritat. Podria dir-li que he vist un ciclop, que he travessat boira viva i que he obert una arca que brillava com el sol.

Però no ho faig.

Perquè no em creuria.

Perquè seria massa.

I perquè, sincerament, jo també vull fer veure que tot torna a ser normal.

—Problemes familiars —dic.

—Ufff... quin pal. Va, que avui tenim educació física i amb l'amenaça de pluja, la farem al gimnàs—respon ell.

Educació física.

Estic fet pols...

Entrem a l'institut.

I quan passo pel carrer, veig un taxi aparcad.

Un taxi normal.

El miro fixament, esperant que passi alguna cosa.

Però no.

No és groc de veritat.

Només és un taxi.

Respiro.

Torno a sentir-me com un nen de quinze anys.

I ja està.

Això és tot el que volia.

O això és el que em dic.

Perquè quan giro el cap, abans d'entrar a classe, veig una cosa que em deixa glaçat.

A l'altra banda del carrer, al reflex d'un vidre, hi ha un ull enorme.

Un ull sol.

Parpellejo.

I desapareix.

Em quedo quiet un segon.

No sé, potser m'ho he imaginat.

Així i tot:

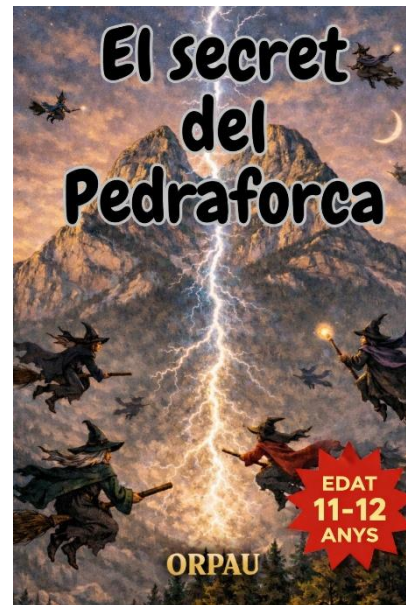
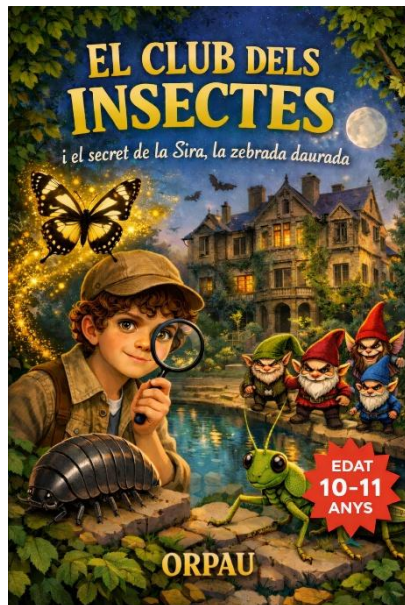
—Cotxe groc!

M'ajusto la motxilla i entro corrents a l'institut, com si arribés tard.

I no miro enrere.

ALTRES PUBLICACIONS

MÉS CONTINGUT A:

WWW.LECTURAENCATALÀ.CAT